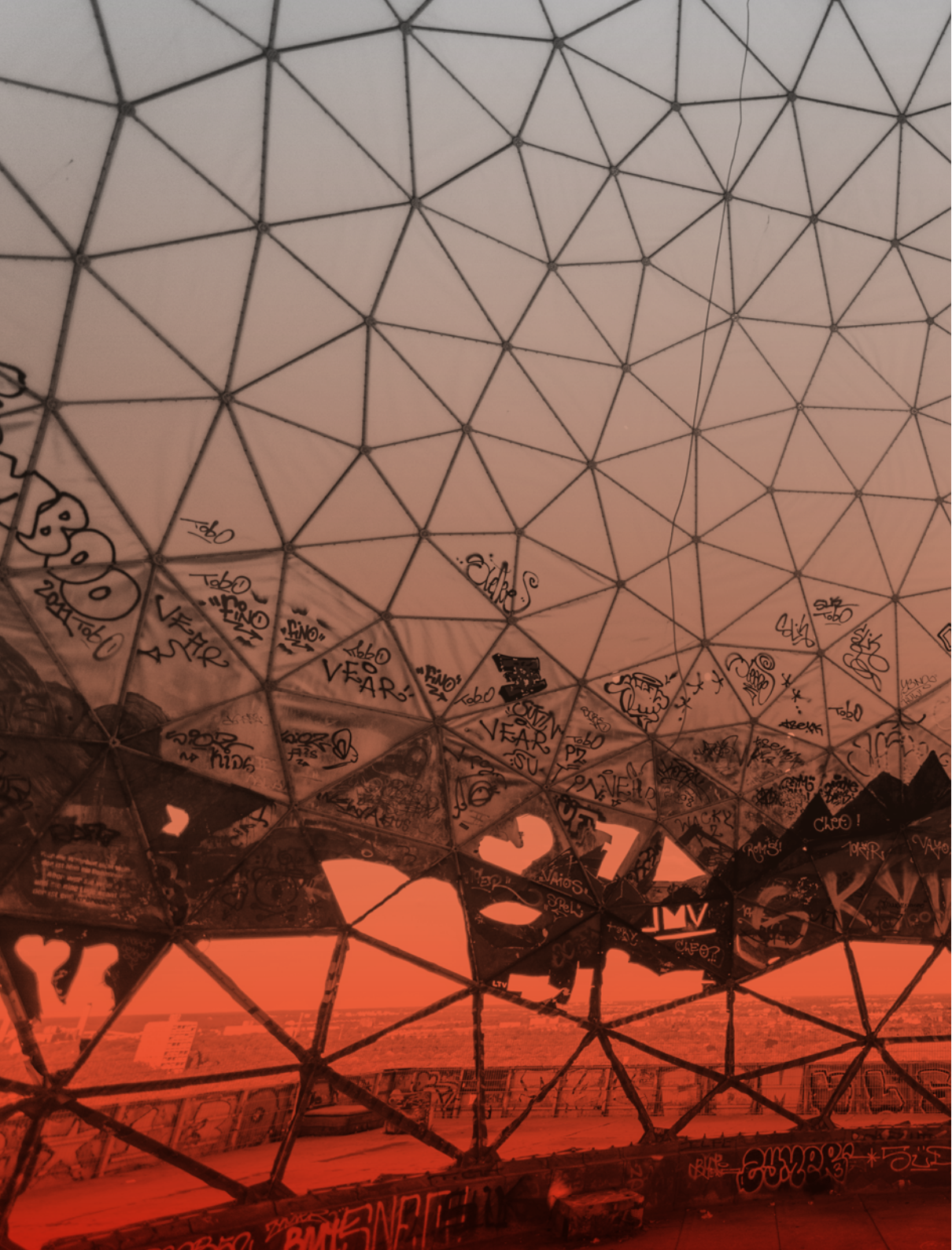

ДИСТОПЬЯ DYSTOPIE

sound art festival

АУТОПСИД DYSTOPIE

sound art festival

TEXTS

INSTALLATIONS

EVENTS

Content

TEXTS	4
SELÇUK ARTUT: Distopya Sound Art Festival, 2019	5
JEREMY WOODRUFF: Distopya / Dystopie Sound Art Festival Istanbul / Berlin	7
GOLO FÖLLMER / GEORG KLEIN: One person's utopia is another's dystopia	11
GREGORY CLAEYS: One person's utopia is another's dystopia	15
EXHIBITION LOCATIONS	24
FESTIVAL-PROGRAM	26
INSTALLATIONS	28
IPEK GORGUN: Ode to Joy	28
GOLO FÖLLMER: Two Hotels	30
GÜRKAN MARUF MIHÇI: 415.0Wh	32
GEORG KLEIN NILAND– The Dry and the Wet (Ön Gösterim)	34
SELÇUK ARTUT: Estranged Music	36
SOCIETY FOR NONTRIVIAL PURSUITS: UTopologies	38
JEREMY WOODRUFF: Music Therapy	40
MARIO ASEF: Edad de Hielo / Ice age	42
KIRSTEN REESE: Location and motion songs Istanbul (2019)	44
EVENTS	46
CEVDET EREK	47
SAİR SİNAN KESTELLİ	48
KLANK.IST ENSEMBLE	50
HEZARFEN ENSEMBLE	51
FÜLYA UÇANOK	52
GENOËL VON LILIENSTERN	53
JEREMY WOODRUFF	54
TOLGA TÜZÜN	56
AMY SALSGIVER	57
LAURA MELLO	58
RAW	61
CHUNK NOREACE	62
VIOLENTEMRES	63
TSÜ	64
GÖKSUN YÜKSEL & ALP CİHAN	65
RANDOMIZED ISSUES	66
Addresses/Locations	68
Credits	70

SELÇUK ARTUT

Distopya Sound Art Festival, 2019

Ses Sanatı, tıpkı bir heykeltıraşın mermeri yontarak şekle dönüştürmesinde olduğu gibi sesi bir nesne halinde kavrayarak, elde edilen soyut bileşenleri biçimlendirip sanat yapmak için kullanan bir sanatsal yaklaşımdır. Günümüzde her alandaki disiplinlerin birbiri içine girdiği bir çağda sanat da farklı yaklaşımların bir arada vuku bulduğu sanat eserlerinin meydana gelmesine olanak sağlamaktadır. Tarihsel kaynakları 20. Yüzyıl başlarında belirginleşmeye başlayan Ses Sanatı, yapısal içeriğini büyük ölçüde sesin üretimi ve saklanıp yeniden üretimi üzerine kurgulamaktadır. Dünyanın çeşitli bölgelerinde boy gösterme uğraşı içinde olan Ses Sanatı, Türkiye’de de birçok sanatçı ve düşünür tarafından ele alınmaktadır. Ses Sanatı üzerine düzenlenen büyük çaptaki kültürel etkinliklerin başında 2003 yılında kavramsal çerçevesi Başak Şenova, Paul Devens ve Emre Erkal tarafından oluşturulan Ctrl_Alt_Del Ses Sanatı etkinliği gelmektedir. Dünyanın çeşitli yerlerinden gelen Kim Cascone, Scanner, Paul Devens, Matt Wand, Merzbow, 2/5 BZ, Michel Masifisz, Marco Roininen, Telco Systems, Gel, Kippi Kaninus, Zafer Aracagök, Nathalie Bruys gibi sanatçılar İstanbul’un farklı mekanlarında performanslar sergilemiş, söyleşilerde konuşmuş ve çalıştaylar düzenlemişlerdir. Türkiye’de Ses Sanatı konusunda farkındalık yaratarak bir kültürün oluşturulmasında son derece önemli olan Ctrl_Alt_Del etkinlikleri söz konusu sanat türünün anlaşılmasında ve tanıtılmasında etkin bir lokomotif görevi üstlenmiştir. Bugün Ses Sanatı’nın Türkiye’de algısı üzerine gelinen noktada alan üzerine çeşitli kurumlarda dersler verilmekte ve Ses Sanatı Eserleri sıklıkla sergilerde boy göstermektedir. 2019 yılında henüz ilk adımlarını atmakta olan Distopya İstanbul Sound Art Festival, Ses Sanatı’nın var edilmesi üzerine üstünde taşıdığı sorumluluğu yerine getirme gayreti içinde bulunmaktadır. Etkinliğe ev sahipliği yapmakta olan Sabancı Üniversitesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Programı ve İstanbul Teknik Üniversitesi MIAM, 30 Ekim – 3 Kasım 2019 tarihleri arasında İstanbul’da düzenlenen etkinlikler kapsamında Berlin ve İstanbul arasında 2018 yılında kurulan Ses Sanatı konusundaki kültürel köprünün devamlılığını sağlama gayreti içinde uğraş vermektedirler.

Sound Art is an artistic approach that grasps the sound as an object, shapes the abstract components obtained and uses them to make art, just like a sculptor hewing and shaping marble. Nowadays, in an age where disciplines in every field intertwine with each other, art also enables the creation of works of art in which different approaches occur together. Sound Art, whose historical sources began to become apparent at the beginning of the 20th century, mostly construct the structural content on the production and storage and reproduction of sound. In the pursuit of appearing in various regions of the world, Sound Art is also tackled by many artists and intellectuals in Turkey. One of the major cultural events on Sound Art is the Ctrl_Alt_Del Sound Art event, whose conceptual framework was created in 2003 by Başak Şenova, Paul Devens and Emre Erkal. Artists such as Kim Cascone, Scanner, Paul Devens, Matt Wand, Merzbow, 2/5 BZ, Michel Masifisz, Marco Roininen, Telco Systems, Gel, Kippi Kaninus, Zafer Aracagök, Nathalie Bruys from different parts of the world have performed in different places of Istanbul. gave speeches in interviews and organized workshops. Having critical significance in creating a culture by establishing awareness in terms of Sound Art in Turkey, Ctrl_Alt_Del events have acted as an active driving force in understanding and promoting this type of art. Nowadays, at the point on the perception of Sound Art in Turkey, lessons are given various institutions and Sound Art Works are frequently on display in the exhibitions. Distopya Istanbul Sound Art Festival, which is taking its first steps in 2019, strives to fulfill its responsibility on bringing Sound Art into existence. Sabancı University Visual Arts and Visual Communication Design Program, which hosts the event, and Istanbul Technical University MIAM endeavor to ensure the continuity of the cultural bridge between Berlin and Istanbul on Sound Art established in 2018 as part of the activities held in Istanbul between 30 October – 3 November 2019.

Selçuk ARTUT | Distopya İstanbul 2019, Co-Curator

JEREMY WOODRUFF

Distopya / Dystopie Sound Art Festival Istanbul / Berlin

Dystopie Sound Art Festival'in Eylül 2018'de Berlin'de görücüye çıkışından sonra, festivalin ilk ayağını 2019 yılında İstanbul'da tamamlamış olması bizi oldukça mutlu etti. Almanya ve İstanbul arasındaki siyasetin geriliminin medyada distopyan olarak sergilenmesinin; kişiler, kurumlar ve bu durumda Berlin ve İstanbul özelinde sanat organizasyonları, sanatçılar ve sanat kuruluşlarının işbirliği düzleminde daha olumlu bir karşılık buluyor olması beni biraz rahatlatıyor. Azimleri en azından bana sanatın özünün distopyayı betimleyebilmesine rağmen distopyan olmaktan fazlasıyla uzak olduğunu kanıtlayan, burada bahsedemeyeceğim kadar çok sayıda kişiye müteşekkirim. Bu festivalde yer alan sanatçıların çoğu, bu iki şehrin kültürel olarak keyfini çıkardığı özel ilişki ve sinerji sayesinde geliştirdikleri diğer projeler ve bağlantılar için çok sayıda referans noktasına sahip. Karşı şehirdeki artist dostlar, sergiler veya galeriler açısından, Almanya tarafından fonlanan bir sanatçı konutunda kalmak olsun, onların sanat gelişimi açısından oldukça önemli olacak şekilde bir Türk üniversitesine davet edilmek olsun; İstanbul ve Berlin arasındaki bağlantılar her zaman sanatçı çabası açısından zengin bir alanın fitilini ateşlemiştir.

Ses sanatı, temel olarak ses kültürü, ses tarihi ve ses yoluyla tanımanın yollarından ilham alsa da, her zaman aynı anda belirli bir tiyatroya anı gerektirir. Brandon LaBelle'in »sesin ilişkisel dinamiği«¹ dediği şey sırasında ses aynı anda burada ve orada, hem kişisel hem de paylaşımlı olarak var oluyor. Ses sanatının dramatik yoğunluğunu bir galeriye, konser alanına veya halk müdahalesine getiren bu özellik ayrıca, modern hayatın distopyan yönlerine dair spekülasyonları, burada sunulan çalışmalara bu kadar keskin şekilde getiren kalitenin ta kendisi. Festivalin distopyan temasının ve sonik yankılaşımının, bize kucak açan alanlar ve enstitülerden çıkmamasını, gerçeğdışılığımızdan bizi çekip çıkarmaya ve cesur ve gözü kara bir şekilde günün seslerini içeren farklı kayıtları (en sinsi olanları bile) dinlememize yardımcı olmasını umuyoruz.

¹ LaBelle, Brandon. *Background Noise: Perspectives on Sound Art*.
² Baskı. New York: Bloomsbury Academic, 2015.

After the presentation of the Dystopie Sound Art Festival in Berlin in September 2018 we are very glad that the festival can find the completion of its first installment in Istanbul 2019. I find myself reassured to some extent that the way that tensions between Germany and Istanbul's politics might sometimes be portrayed as dystopian in the news finds a more positive counterpart in the cooperation of arts organizations, artists, and art institutions on a person to person, institution to institution level between Berlin and Istanbul in this case. I am thankful to multiple personalities too numerous to mention here whose perseverance has proved to me that, at least, the essence of art, although it can portray the dystopian, is in itself, anything but dystopian. Most of the artists who are taking part in this festival have multiple points of reference for other projects and connections that they have cultivated thanks to the special relationship and synergy that these two cities enjoy culturally. Whether it is artist friends, exhibitions and galleries in the other corresponding city, a stay at a German funded artist residency, or invitation to a Turkish university which was important to their artistic development, the connections between Istanbul and Berlin have consistently sparked a rich field for artistic endeavor in contemporary art.

Sound art, although drawing primarily on sound culture, sound history, and ways of knowing through sound, always simultaneously entails a particular moment of theater. During what Brandon LaBelle calls »sound's relational dynamic,«¹ sound is at once here and there, both personal and shared. This particular characteristic which brings sound art its dramatic intensity in a gallery, concert hall or public intervention, is also the quality that brings home the speculation on contemporary life's dystopian aspects so poignantly in the works presented here. We hope the dystopian theme of the festival and its sonic resonance will haunt the spaces and institutions to which we have been welcomed, to help lift us out of our un-reality and listen courageously, and unflinchingly to various registers (even the most sinister ones) in the sounds of the everyday.

Jeremy Woodruff | Dystopya İstanbul 2019, Co-Curator

¹ LaBelle, Brandon. *Background Noise: Perspectives on Sound Art*. 2nd ed. New York: Bloomsbury Academic, 2015.

GOLO FÖLLMER GEORG KLEIN

Bir kişinin ütopyası bir başkasının distopyasıdır

Distopya büyük talep görüyor. Filmde, edebiyatta ve dünya siyasetinde, otoriter rejimlerde, internet şirketlerinin küresel gücünde, ekolojik felaketlerde ve doğal afetlerde distopya ile karşılaşılabılır; bunların hepsi bir araya geldiğinde geleceğe dair korkunç bir vizyon ortaya çıkıyor.

Ancak rahatsız edici olması dışında, distopya büyüleyici de olabilir. Tıpkı ütopya gibi, distopya da »tutkulu bir hayal gücünün icadıdır, ancak umutla değil, korkuyla yönetilir.«¹ Şu aralar; ekolojik kıyamet, beden ve zihnin üzerinde teknolojinin kontrolü, kontrollü tüketimcilik veya biyososyal seçim gibi etkenlerden oluşan bu korku, zamanın ruhunu umuda kıyasla daha çok reddediyor gibi görünüyor. Fakat medyanın temelini oluşturduğu fantezi ve felaket hayranlığının ötesinde distopya, belli bir aydınlatıcı yöne de sahip ve Macar filozof Agnes Haller'in de vurguladığı gibi, »ütopyadan daha gerçekçi« . Tamamen kurgusal olmasından dolayı distopya; Aldous Huxley'nin *Cesur Yeni Dünya'sı* veya Michel Houellebecq'in *Submission*'ında gözlendiği üzere, özellikle ütöpik bir bakış açısının kisvesiyle baştan çıkarmayı güçlendirdiğinde, çağdaş gelişmelere dair iç görüyü ortaya için kullanılabilir. Zira, İngiliz tarihçi Gregory Claeys'in² net bir şekilde ortaya koyduğu üzere, bir distopyanın kökleri her zaman bir ütopyaya bağlıdır: Bir ütopyada gerçek mükemmellik için çaba göstermekten bireyi kısıtlara ve sosyal uygunluğa zorlamaktan kaçınılmaz. Bugünün bakış açısından bakıldığında, Thomas More'un edebi eseri *Ütopya*'daki mükemmel toplum bize son derece baskıcı geliyor. Ütopya ve distopya, aynı madalyonun iki yüzüdür.

Ses sanatında topya -alanlar ve yerler- atmosferlerde, tarihlerde ve potansiyellerde merkezi bir rol oynar. DYSTOPIA Sound Art Festival, sıra dışı tarihe ve gelecek potansiyeli olan yerleri keşfederek, distopyan fikir hakkında temel sorulara yönelik 15 ses sanatı pozisyonunu bir araya getiriyor. Bu sanat her zaman bir ütopyan potansiyeli beraberinde getirmiştir ve tam olarak distopyan bir olumsuzluk dahilinde bu, Adorno'dan önce bile yaygın bir fikir olarak ortaya konmuştur. Gerçekliği eleştirme yetisi, »yeri olmayan« anlamına gelen bir U-Topia olarak -Yunanca ou-topos kelimesinden gelir- tam olarak perspektifinden, yani sosyal gerçekliğe olan mesafesinden (ve

¹ Agnes Heller: Von der Utopie zur Dystopie (2016) Hamburg/Wien 2016, s. 17 (tercüme)

² Gregory Claeys: Dystopia – A Natural History, Oxford 2017

ideal olarak ticari sanatın gerçekliğinden uzak olmasından) geliyor. Bununla birlikte bu yorum, toplum için yalnızca sanatın »kurgusal olabilecek bir dünyayı içermesi ve bu dünyaya bir atıfta bulunması [...] ancak aynı zamanda farklı bir hayata yönelik arzuyu bünyesinde barındırması«³ durumunda geçerli.

³ Frank apunkt schneider/
monochrom: Die Gegenwart der
Zukunft / Utopia (2008), Strategic
considerations on para ows 08:
»Utopia«, Wien 2008, no pag.

One person's utopia is another's dystopia

Dystopia is in great demand. It can be encountered in film, in literature and in world politics. authoritarian regimes, the global power of internet corporations, ecological catastrophes and natural disasters – add them all up and they make for a terrifying vision of the future.

But aside from being disturbing, dystopia can also be fascinating. Like utopia, it is a »creation of a passionate imagination, though governed not by hope, but by fear.«¹ Currently, this fear seems to reject the zeitgeist more than hope – as a conglomeration of fears of the ecological apocalypse, technoid control over body and mind, controlled consumerism or biosocial selection. But beyond all media-based fascination of fantasy and catastrophe, dystopia has a certain enlightening aspect and is »more realistic than utopia«, as stressed by the Hungarian philosopher Agnes Heller. Precisely because it is fictional, it can be used to promote insight into contemporary developments, especially when it reinforces seduction in the guise of a utopian aspect, as observed in Aldous Huxley's *Brave New World* or Michel Houellebecq's *Submission*. For a dystopia has always been rooted in a utopia, as clarified by the British historian Gregory Claeys²: by striving for true perfection in a utopia, forcing the individual to restrictions and social conformity can not be avoided. Taken from today's perspective, the perfect society in Thomas More's literary work *Utopia* seems extremely oppressive to us. Utopia and dystopia are two sides of the same coin.

In sound art, topia – spaces and places – play a central role in their atmospheres, histories and potentials. The DYSTOPIA Sound Art Festival brings together 15 sound-artistic positions on the essential questions regarding dystopian thought by exploring locations with unusual history and future potential. That art has always incorporated a utopian potential, and precisely in dystopian negativity, this has been a common thought even before Adorno. Its ability to criticize reality lies precisely in its perspective from the outside, being a U-Topia – from the Greek ou-topos – meaning »no place«, that is in its distance from societal reality (and ideally also remote from commercial art reality). However, this commentary is certainly only relevant for society if art »comprises and forms a reference to the world which may be fictional [...] but at the same time comprises the desire for a different life.«³

¹ Agnes Heller: *Von der Utopie zur Dystopie* (2016) Hamburg/Wien 2016, p. 17 (translation)

² Gregory Claeys: *Dystopia – A Natural History*, Oxford 2017

³ Frank apunkt schneider/
monochrom: Die Gegenwart der
Zukunft / Utopia (2008), Strategic
considerations on para ows 08:
»Utopia«, Wien 2008, no pag.

GREGORY CLAEYS

Distopya kavramına dair üç değişken

»Distopya« ne tür bir kavramdır ve »ütopya«dan nasıl farklılaşır? Popüler anlamda distopya, ütopyanın ters çevrilmiş, aynen yansıtılmış, olumsuz bir versiyonu olarak görülür. Eğer »ütopya«, yazarının ortaya koyduğundan daha üstün olarak kabul edilen herhangi bir idealize edilmiş toplumun tasvirini içeriyorsa, »distopya« bunun tam tersini veya yazarı tarafından aşağıda kalan herhangi bir toplum türünü ima ediyor demektir.

Açıkça görüldüğü gibi, biri için özgürlük savaşçı olan kişinin diğeri için terörist olması gibi, bir kişinin ütopyası diğerkinin distopyasıdır; bir başka deyişle, distopya, ütopyayı olumsuzlamak yerine paradoksal olarak ütopyanın özü olabilir. Toplumun birey üzerinde sahip olabileceği tüm imtiyazların ardında bazı distopya öğeleri yatar. Bu görüşe göre ütopya, bariz bir şekilde, özellikle Marksist tür totaliterliğin öncülü; Norman Cohn'ın klasik çalışması Milenyumun Peşinde'de modern ütopyacılık, tabiatı gereği Musevi-Hıristiyan geleneğinin bin yıllık dayatmasının bir uzantısı. Tarih, bir tür kurtuluş şekli olan belirli bir amaca sahiptir ve bir tür seküler gerçekleştirim ile sonuçlanır. Sosyalizmde bu, esas olarak, bir tür sosyal özün veya ilkel sosyalliğin yeniden yakalanması ve/veya gerçekleştirilmesinden ibarettir. Marx için bu daha önce Ludwig Feuerbach'ın »insan özgürleşmesi« ya da »evrensel özgürleşme« için bir savunma olarak yeniden tasarlanan türler kavramında tanımlanmıştı. Ütopyacılık, başka bir deyişle seküler mükemmelliktir. Toplumun özünün farkına varmak, bünyesinde bireyin bastırılmasını barındırır: Aile ve özel hayat; toplumun, devletin, partinin ve/veya ulusun daha büyük kimliği altında feda edilir veya toplanır. Özellikle 21. yüzyılın tarihini çalışanlar, Thomas More tarafından tasvir edilen vizyona benzer bir şeylerde yatan modern totaliterlik kökenlerinin içinde bulunduğu teleolojik distopya yapısını oluşturmada pek de zorlanmayacak (Thomas More'un bunu onaylayıp onaylamadığı hala bir tartışma konusu). Buradaki distopya değil ütopya; çünkü distopyanın bireyselliğin bastırılmasına dair talep ettikleri, daha adil ve eşit bir toplum açısından edinilen sonuçlarla haklı çıkarılıyor. Ancak karşı çıkanlar için, Stalinizm ile sonuçlanan bu tür bir bakış açısı; bireysel ve sosyal ilişkilerin aşırı derecede politize oluşunda, uyum sağlamanın muhalif olmaya tercih edilmesinde,

yarı-dinsel bir gözlem olarak liderlere tapınmakta, daha önceki tüm çabaları gereksiz kılan izleme sistemlerinde ve genel olarak toplumun Sparta benzeri askerileşmesinde kendini gösteriyor.

Bu görüşün en aşırı ifadesine göre, her tür sosyalizm ve sosyal demokrasi bu günahlardan dolayı suçlu. Ancak elbette bazıları için, bu etkiler sosyalizmle değil, sadece sapkın hale getirilmiş Marksist formuyla tanımlanmalıydı.

O halde distopyanın ilk tanımında, 'kimliğin' tanımını yapabiliriz. Bu tanımda, modernliğin en büyük trajedisi olarak seküler milenyum arayışını görüyoruz. Distopyanın ikinci tanımı, ikisi arasında temel bir kimliği kabul etmekten ziyade, ilk tanımın bozulmuş bir halini simgeleyecek. Bu tanım, Thomas More tarafından tasvir edilen toplumun nispeten özgür, modern Avrupa'daki çoğu toplumdaki ziyadesiyle daha demokratik ve modern totaliterlikle ilişkilendirdiğimiz bu tür unsurların çoğundan yoksun olduğuna dair yanıt dahil olmak üzere, birçok yönden desteklenebilecek ütopya prensibine dair bir savunmayı da bünyesinde barındırmakla birlikte, olumlu modern bir uygulamaya yönelik olarak »ütopya« konseptinin bir türünü koruyor. Üçüncü bir tanım ise, »distopya«yı genel anlamda More tarzı bir gelenekten ayırıp, insanlığa dair olumsuz görüşlere ve seküler kıyamet varyasyonlarına götürüyor. Bunlar; makinelerin, canavarların veya uzaylı yaratıkların insanlığı tahakkümü altına alması, ırk ıslahı veya robotlar gibi belirli bilimsel ve teknolojik gelişmelerden gelen normların zorla kabul ettirilmesi veya çevresel felaket gibi çeşitli sosyal ve politik baskı biçimlerinden kaynaklanabilir.

Öyleyse, distopya geniş ve çeşitli bir gelenektir. Avrupalı entelektüel gelenek bağlamında cehennem ve şeytani isyanın tasvirini bu fikirleri destekleyen en önemli orijinal ve özellikle en canavarca paradigma olarak kabul edebiliriz.

Modern Frankenstein öyküsünde, bu tür vizyonlarda sürekli bir kinaye olmaya devam ediyor. Bu daha geniş tanım, »kimliğin« çeşitli düzeylerdeki tanımına bağlıdır; en önemlisi, daha mütevazı hedeflerin baskın olabileceği feci olumsuz sonuçlara neden olan bir kibir eylemini (siyasi, bilimsel veya diğer) açıklıyor. Bu nedenle, yararlı fonksiyonlara sahip inşaat makineleri, hatta robotlar bile alkışlanabiliyor-

ken, bu şekilde yaşam yaratma girişimi derinden olumsuz sonuçları beraberinde getirebiliyor.

Bu üç tanımı da birbirine bağlayan şey; lider, parti, uzaylı ırkı vb. gibi dışarıdan bir olgunun otoriter bir şekilde kontrolü dayatmasıyla insan iradesinin geri planda kaldığı veya eridiği toplumlara ilişkin tanımlarıdır. Bu anlamda distopya, özellikle popüler kontrol veya demokrasi fikrine karşıdır. Ütopya tanımını din alanından ayırmak için ne yaparsak yapalım, her durumda kaçınılmaz bir şekilde distopya kavramının anlamını açıkladığımız başlangıç noktasına geri dönüyoruz. Zira Cennet Bahçesi ve Cennet ütopyanın prototipleri olmaya devam ettiğinden, cehennem distopya için de aynı rolü üstleniyor ve her iki motif de, insan deneyiminin sabit, çevresel olmaktan ziyade merkezi yönleri olmaya devam ediyor. Bu açıdan bakıldığında, distopya özünde politik ya da politik olmayan (belki de apolitik, natüralist) bir durumdur. Bize göre modern politika, bize yaşam koşullarımız üzerinde bilinçli ve yürütücü bir otorite veya ortak bir kontrol sağlama amacını güderken; distopyada biz sadece başkalarının elinde piyonuz. Demokratik ütopyada toplu olarak doğru kararları alırız ve özgür ve zengin bir toplum yaratırız (ya da genelde böyle olduğu düşünülür). Antitezinde bu avantajlardan mahrum kalırız.

Ütopya genellikle »mükemmel« toplumun tasviri olarak tanımlanır. More tarzı gelenekte ütopya bu »mükemmelliği« yansıtmaz. Suç, savaş ve çirkinlik hâlâ mevcuttur. Kusursuzluk, More tarzı geleneğin mitolojik tarihi öncesinden miras kalan temel bir teolojik kavramdır. İnsanları veya insan topluluklarını tanımlamaya uygun bir kavram değildir: ölümsüzlük arayışı, formaldehit tarafından engellendiği takdirde sonuçsuz kalır. Ütopya arayışı, kusursuzluk açısından bakıldığında; genellikle insan doğasının tercihen kalıcı olarak yeniden tasarlandığı devrimsel süreçte, yaklaşık bin yıllık bir ruhani yeniden doğuş, asıl saflığa geri dönüş, bir lütuf hali veya günahın olmayışını talep eder. Yeni insan doğasını, »Sovyet insanı«nı, »gerçek Khmer«i veya her neyse, eskisinden ayıran bu süreç sırasında ırksal, etnik, ulusal, sınıfsal veya ideolojik bir saflığın edinildiği düşünülür. Ancak çok iyi bildiğimiz üzere, erdemdeki bu oldukça geçici dalgalanma, hedeflenen idealin en başından ulaşılması imkansız olduğu ölçüde

kaçınılmaz olan ahlaki başarısızlıklar yüzünden her zaman bir geriye dönüşle sonuçlanır. Soylu Yabani idealinin bu varyasyonunda, romantikleştirilmiş emekçi sınıf ve köylü sınıfı, soyludan çok yabani olduğunu kanıtlar. O halde totaliter distopya, bir ütopyanın ters yüz edilmiş hali veya anti-ütopya değil, ütopya kavramının dünyada yaşayanları ilahi olanla karıştıracak şekilde yanlış yorumlanmasıdır.

Bu, bize ütopya konseptinin son yüzyılda dini bilinç ile nasıl birleştiğiyle birlikte, bin yıllık dürtünün kalıcılığına dair iyi bir fikir verir.

Bu metin, şu yayının kısaltılmış yeniden baskısıdır: Dystopia(n) Matters: On the Page, on Screen, on Stage, Editör: Fátima Vieira, Newcastle 2013. Cambridge Scholars Publishing'in izniyle yayınlanmıştır.

Vortrag / Lecture 30.9.2018 – Teufelsberg – 14:00 Gregory Claeys:
»Is my utopia your dystopia?« (İngilizce: Sprache)

Three variants on the concept of dystopia

What kind of concept is ›dystopia‹, and how does it differ from that of ›utopia‹? dystopia is popularly supposed to be an inverted, mirror, negative version of utopia. If ›utopia‹ entails the depiction of any kind of idealised society regarded as superior to the present by its author, ›dystopia‹ implies its negation, or any kind of society regarded as inferior by its author.

Clearly just as one person's freedom fighter is another's terrorist, one person's utopia is another's dystopia. dystopia, in other words, rather than being the negation of utopia, paradoxically may be its essence. any privileging of the communal over the individual will for some have dystopian overtones. Writ large, in this view, utopia is the predecessor of totalitarianism, particularly of the Marxist type; In Norman Cohn's classic study, The Pursuit of the Millennium, modern utopianism is quintessentially an extension of the millenarian thrust of the Judaeo-Christian tradition. History possesses a particular telos, which is some form of salvation, and culminates in some variation of its secular realization. In socialism, this consists essentially in the recapturing and/or realization of some form of social essence, or primeval sociability. For Marx this was early on described in Ludwig Feuerbach's concept of species-being, which was repackaged as a plea for ›human emancipation‹ or ›universal emancipation‹. utopianism, in other words, is secular perfectibility. Realizing the essence of the communal involves the suppression of the individual: the family and private life are sacrificed to or subsumed under the greater identity of the society, state, party and/or nation. students of twentieth-century history, in particular, will have little difficulty assembling a teleological construction of dystopia in which the origins of modern totalitarianism lie in something like the vision described by Thomas More (whether the latter approved of this or not of course remains contentious). utopia is here not dystopia, because the demands it makes respecting the suppression of individuality are justified by the ends achieved in terms of a more just, fair and equal society. to its opponents, however, such a view eventuated in Stalinism in all its manifold forms, in the hyper-politicization of individual and social relations, in the

privileging of conformity over dissent, in leader-worship as a quasi-religious observance, in systems of surveillance which superseded any such efforts previously, and in the spartan militarization of society generally.

In the most extreme expression of this view, all forms of socialism and social democracy are guilty of these sins. but for some, of course, these effects were not to be identified with socialism as such but only its perverted Marxist form.

The first definition of dystopia, then, we might term the ›identity‹ definition. in it we see the pursuit of the secular millennium as the greatest tragedy of modernity. a second definition of dystopia will term the latter a perversion of the former, rather than acknowledging any essential identity between the two. this involves a defense of the utopian principle which might be mounted from several directions, including the response that the society portrayed by Thomas More was relatively free and vastly more democratic than most in contemporary Europe and lacked most of those elements we associate with modern totalitarianism. this preserves some form of the concept of ›utopia‹ for positive contemporary application. a third definition will uncouple ›dystopia‹ from the Morean tradition generally and yoke it instead to negative visions of humanity generally and secular variations on the apocalypse. These may emanate from various forms of social and political oppression; from the domination of humanity by machines, monsters, or alien species; from the imposition of norms derived from specific scientific and technological developments, such as eugenics or robotics; or from environmental catastrophe.

Dystopia, then, is a broad and diverse tradition. Within the context of the European intellectual tradition we may recognize the portrayal of hell and satanic rebellion as the most important original paradigm underpinning these ideas. the monstrous, too, notably in the modern Frankenstein tale, remains a constant trope in such visions. This wider definition is linked to the ›identity‹ definition at a variety of levels; most essentially, it describes an act of hubris (political, scientific or other) which produces catastrophically negative

consequences where more modest aims might have prevailed. thus building machines, even robots, with useful functions might be applauded, where the attempt to create life as such is attended with deeply negative results.

What also links these three definitions is their description of societies where human volition has been superseded or eroded by an authoritative imposition of control from outside from the leader, party, alien race and so on. In this sense dystopia is antithetical to the idea of popular control, or democracy, in particular. Try as we may to separate the definition of utopia from the domain of religion, we are here again brought inexorably back to this starting point of explaining the meaning of the concept of dystopia. For just as the Garden of Eden and Heaven remain prototypes of utopia, so hell performs the same role for dystopia. and both motifs remain a constant, indeed central rather than peripheral, aspect of human experience. From this perspective dystopia is quint-essentially a post-political or anti-political (perhaps ante-political, naturalistic) state. modern politics, we suppose, is intended to give us deliberative and executive authority or collective control over our conditions of life; in dystopia we are merely pawns in the hands of others. In the democratic utopia we collectively make the right decisions and create a free and affluent society (or so it is popularly supposed). In its antithesis, we are deprived of these benefits.

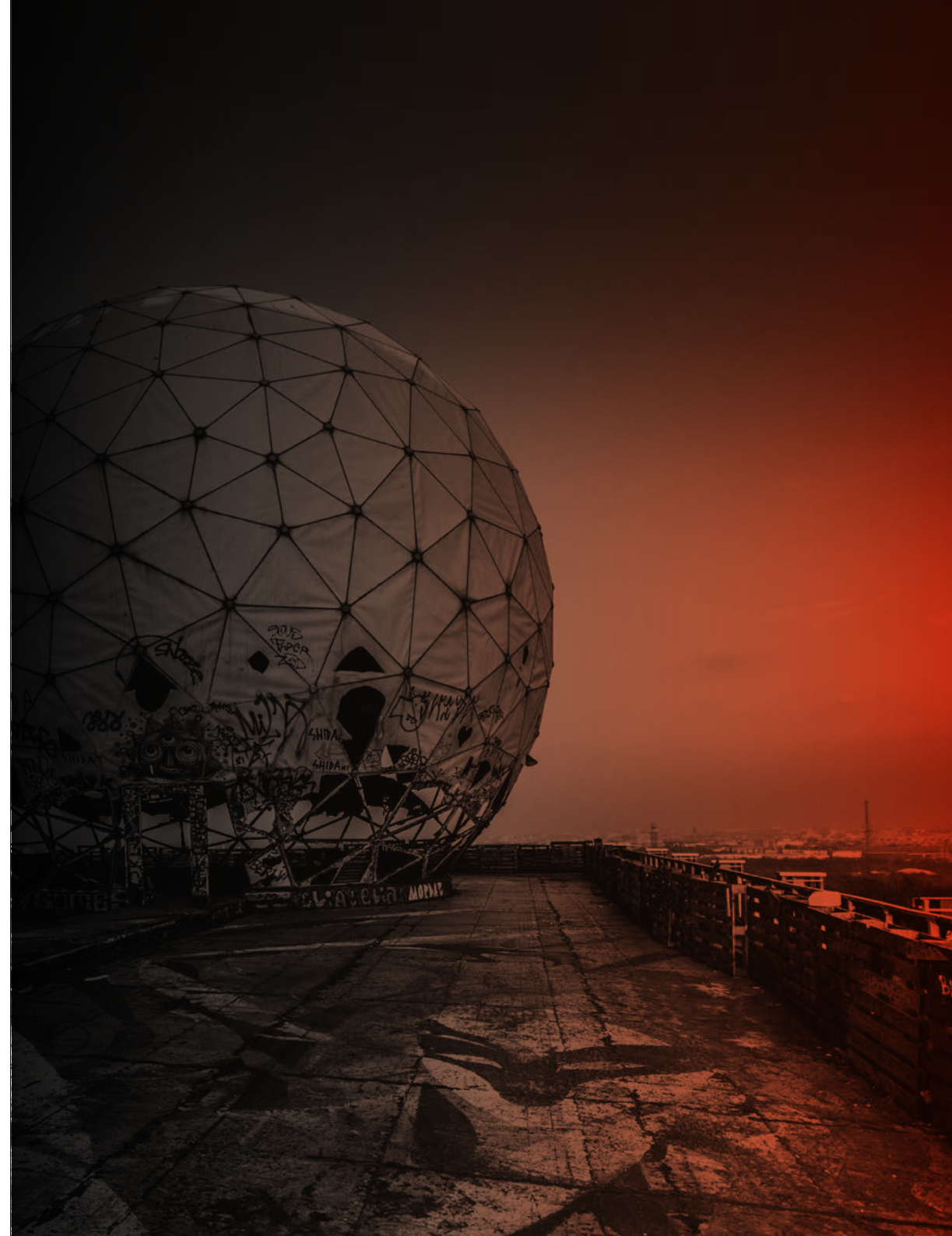
Utopia is often defined as the portrayal of the ›perfect‹ society. In the Morean tradition, utopia does not portray this ›perfection‹: crime, warfare and folly still exist. Perfectibility is an essentially theological conception, inherited from the mythological pre-history of the Morean tradition. It is not a concept suitable to describing human beings or human societies: the quest for immortality, if forestalled by formaldehyde, remains fruitless. the quest for utopia when seen in terms of perfectibility demands a quasi-millenarian spiritual rebirth or return to original purity, a state of grace or absence of sin, often during the revolutionary process, in which human nature is remade, ostensibly permanently for the better. A racial, ethnic, national, class or ideological purity is supposedly attained during this

process which demarcates the new human nature, ›soviet man‹, the ›real Khmer‹ or whatever, from the old. But as we know too well, this all-too-temporary surge in virtue is always succeeded by a lapse backwards, by moral failings which become inevitable insofar as the ideal aimed at is impossible to attain in the first place. In this variation of the noble Savage ideal, the romanticized proletariat and peasantry prove rather more savage than noble. The totalitarian dystopia, then, is not an inversion of utopia or anti-utopia but a misinterpretation of the concept of utopia which mistakes the earthly for the divine. This gives us a good sense of how far the concept of utopia remained entwined with religious consciousness through the last century, as well as of the persistence of the millenarian impulse.

This text is a shortened reprint from: *Dystopia(n) Matters:*

On the Page, on Screen, on Stage, edited by Fátima Vieira, Newcastle 2013. Published with the permission of Cambridge Scholars Publishing.

Vortrag / Lecture 30.9.2018 – Teufelsberg – 14:00 Gregory Claeys:
»Is my utopia your dystopia?« (in engl. Sprache)

Exhibition Locations

ITU MIAM Gallery

The newly established gallery space of Istanbul Technical University Dr. Erol Üçer Center for Advanced Studies in Music will host Dystopia / Dystopie Sound Art Festival, in the wake of its official opening with its new name.

The space, located at the School of Foreign Languages Building in the ITU Maçka Campus, was established as a Chemistry Laboratory during the period when the building hosted the Faculty of Mines. After losing its function it was used as a storage space. In 2002, it was transformed and opened to public for a short period with »In the Courtyard« , an installation by Cevdet Erek (ITU MIAM), as a part of the 1st Istanbul Pedestrian Exhibitions. Then it continued to be used as a paper storage space until recently.

The gallery space was taken over by ITU MİAM last year and was restituted to host auditory, spatial and interdisciplinary works. The existing unique relationship of its separate levels was reinforced, some architectural elements were renovated and other interventions are made. The official opening of the space is going to be announced as a part of the ITU MIAM 20th Anniversary Events.

Kasa Galeri

In 1998 Sabancı University started its initial operations at the Minerva Han, a landmark historical building, built as a bank at the beginning of 20th century.

Upon commencement of instruction on campus, the Karakoy building is retained as the University's downtown Communication Centre and started serving as an annex and a venue for conferences and cultural activities.

The original built-in vault situated at the basement of Minerva Han has been transformed into an art gallery under the name »Kasa Galeri« and opened on April 1999 with a series of exhibitions entitled 'Winds to the Future'.

Serpi Mekanları

ITU MİAM Galeri

İstanbul Teknik Üniversitesi Dr. Erol Üçer Müzik İleri Araştırmalar Merkezi (MİAM) tarafından tadilat ve düzenlenmesi yeni biten galeri mekânı, yeni ismiyle resmi olarak açılmadan önce, Distopya Ses Sanatı Festivali'ne ev sahipliği yapıyor.

İTÜ Maçka Kampüsü dahilinde bulunan Yabancı Diller Yüksekokul Binası'nda yer alan mekân, binada Maden Fakültesi'nin yer aldığı yıllarda Kimya Laboratuvarı olarak tasarlandı ve kullanıldı. İşlevini kaybettikten sonra depo olarak kullanımının ardından, 2002 yılında 1. İstanbul Yaya Sergileri kapsamında İTÜ MİAM'dan Cevdet Erek'in »Avluda« adlı yerleştirilmesi için dönüştürülerek kamuya açıldı, ardından günümüze kadar kağıt deposu olarak kullanılmaya devam etti.

Galeri; işitsel, mekânsal ve disiplinlerarası çalışmalara ev sahipliği yapması amacıyla İTÜ MİAM tarafından geçtiğimiz sene teslim alındı ve yeniden düzenlendi. Eski Kimya Laboratuvarı'nda var olan kotlar arası özgün ilişki daha da kuvvetlendirildi, bazı mimari elemanların yenilemeleri gerçekleştirildi ve kullanım amacına uygun çeşitli müdahaleler yapıldı. Mekânın resmi açılışı İTÜ MİAM'ın 20 yılı etkinlikleri kapsamında önümüzdeki günlerde duyurulacak.

Kasa Galeri

Sabancı Üniversitesi, 20.Yüzyıl başında bir banka olarak inşa edilen tarihi Minerva Han'da 1998 yılında faaliyetlerine başlamıştır.

Kampüs'te eğitimin başlamasının ardından Karaköy binası Üniversite'nin İletişim Merkezi olarak hayata geçmiş, konferanslar ve kültürel etkinliklere yönelik bir mekan olarak hizmete sunulmuştur.

Minerva Han'ın kendine özgü mimari özelliğinin bir parçası olan bodrum kat kasa dairesi bir sanat galerisine dönüştürülmüş ve Nisan 1999 tarihinde »Geleceğe Esintiler« başlıklı sergiyle kültür ve sanat ortamına kazandırılmıştır.

Festival-Program

OPENING

Oct 30th, 5pm – ITU MIAM Gallery
Visiting Hours: Oct 31st – Nov 3rd,
daily 10am – 6pm, Admission free
Locations: KASA Galeri, ITU MIAM Gallery

KASA Galeri Exhibiting Artists

Mario Asef – *Edad de Hielo*
Jeremy Woodruff – *Music Therapy*
THE SOCIETY FOR NONTRIVIAL PURSUITS –
S4NTP: UTopologies

İTÜ MİAM Galeri – Exhibiting Artists

İpek Görgün – *Ode to Joy*
Golo Föllmer – *Two Hotels*
Gürkan Maruf Mihçı – *415.0Wh*
Georg Klein – *NILAND – The Dry
and the Wet*
Selçuk Artut – *Estranged Music*

SOUND WALK

Artist: Kirsten Reese – Location and motion
songs Istanbul
Check out equipment: Oct 30th, 19, 5pm,
Oct 31st – Nov 3rd, 10am – 5pm, Admission free

Location:

Start- and Endpoint: ITU MIAM Gallery
Route: Maçka neighborhood
Important reminder: Please bring a valid ID card
to borrow the equipment.

PERFORMANCES

Oct 30th, 2019, 7pm
Exhibition Opening Performances
Electronic Music Concerts
Admission free

Location: ITU MIAM Gallery

Artists: Cevdet Erek, Sair Sinan Kestelli
Klank.ist with Jeremy Woodruff

Oct 31st, 2019, 8pm
Electroacoustic Concert with Hezarfen
Ensemble, Admissions free
Location: Bahçeşehir University

Ensemble: Hezarfen Ensemble

Composers: Laura Mello, Amy Salsgiver,
Tolga Tüzün, Fulya Uçanok,
Jeremy Woodruff

Nov 3rd, 2019, 7pm

Algorave
Admissions: 20 TL
Location: Arka Oda, Kadıköy

Artists: RAW, Chunk Noreace, violentemres
Tsü, Göksun Yüksel & Alp Cihan,
randomized issues

FESTIVAL LOCATION ADDRESSES

İTÜ MIAM Galeri
Vişnezade Mahallesi, İTÜ Maçka Kampüsü,
34367 Beşiktaş/İstanbul

KASA Galeri
Bereketzade, Bankalar Cad. No:2,
34421 Karaköy/Beyoğlu/İstanbul

Bahçeşehir Üniversitesi
Beşiktaş Kampüsü - B Konferans Salonu
Çırağan Caddesi Osmanpaşa Mektebi Sok.
No: 4–6, 34353 Beşiktaş

Arka Oda
Caferağa, Kadife Sok. No:18 D:1,
34710 Kadıköy/İstanbul

Festival Programı

AÇILIŞ

30 Ekim 2019 saat 17:00 – İTÜ MİAM Galeri
Ziyaret Saatleri: 31 Ekim – 3 Kasım 2019,
her gün 10:00 – 18:00 , Etkinlikler ücretsizdir
Mekanlar: KASA Galeri, İTÜ MIAM Galeri

KASA Galeri Eser Sergileyen Sanatçılar

Mario Asef – *Edad de Hielo*
Jeremy Woodruff – *Music Therapy*
THE SOCIETY FOR NONTRIVIAL PURSUITS –
S4NTP: UTopologies

İTÜ MİAM Galeri Eser Sergileyen Sanatçılar

İpek Görgün – *Ode to Joy*
Golo Föllmer – *Two Hotels*
Gürkan Maruf Mihçı – *415.0Wh*
Georg Klein – *NILAND – The Dry
and the Wet*
Selçuk Artut – *Estranged Music*

SES YÜRÜYÜŞÜ

Sanatçı: Kirsten Reese – Konum ve hareket
şarkıları İstanbul
Ekipmana Erişim: 30 Ekim 2019 saat 17:00,
31 Ekim – 3 Kasım 2019, her gün 10:00 – 17:00
saatleri arasında, Etkinlikler ücretsizdir

Mekan:

Başlangıç ve Varış Noktası: İTÜ MİAM Galeri
Güzergâh: Maçka etrafı
Önemli not: Lütfen ekipmanın size sağlanması
için yanınızda geçerli bir kimlik kartı getiriniz

PERFORMANSLAR

30 Ekim 2019 saat 19:00
Sergi Açılış Günü Performansları
Elektronik Müzik Konserleri
Etkinlikler ücretsizdir

Mekan: İTÜ MIAM Galeri

Sanatçılar: Cevdet Erek, Sair Sinan Kestelli
Klank.ist with Jeremy Woodruff

31 Ekim 2019 saat 20:00
Hezarfen Ensemble ile elektroakustik konser
Etkinlikler ücretsizdir
Mekan: Bahçeşehir Üniversitesi

Topluluk: Hezarfen Ensemble

Besteciler: Genoël von Lilienstern, Laura Mello,
Amy Salsgiver, Tolga Tüzün, Fulya Uçanok
Jeremy Woodruff

3 Kasım 2019 saat 19:00
Algorave
Ücretli : 20 TL
Mekan: Arka Oda, Kadıköy

Sanatçılar: RAW, Chunk Noreace, violentemres
Tsü, Göksun Yüksel & Alp Cihan,
randomized issues

FESTIVAL MEKANLARININ ADRESLERİ

İTÜ MIAM Galeri
Vişnezade Mahallesi, İTÜ Maçka Kampüsü,
34367 Beşiktaş/İstanbul

KASA Galeri
Bereketzade, Bankalar Cad. No:2,
34421 Karaköy/Beyoğlu/İstanbul

Bahçeşehir Üniversitesi
Beşiktaş Kampüsü - B Konferans Salonu
Çırağan Caddesi Osmanpaşa Mektebi Sok.
No: 4–6, 34353 Beşiktaş

Arka Oda
Caferağa, Kadife Sok. No:18 D:1,
34710 Kadıköy/İstanbul

İPEK GÖRGÜN

Ode to Joy

İPEK GÖRGÜN (TR) Born in Ankara (1984), İpek Görgün graduated from Bilkent University's Political Science department. After an M.A. degree in Philosophy (Galatasaray University), she enrolled in the Ph.D. program in the department of Sonic Arts at Istanbul Technical University's Center for Advanced Studies in Music.

İPEK GÖRGÜN (TR) Ankara'da (1984) doğan İpek Görgün, Bilkent Üniversitesi Siyaset Bilimi bölümünden mezun oldu. Felsefe dalında Yüksek Lisans derecesini (Galatasaray Üniversitesi) tamamladıktan sonra; İstanbul Teknik Üniversitesi Müzik İleri Araştırmalar Merkezi Sonik Sanatlar Bölümünde doktora programına kaydoldu.

State oppression in a dystopia fades the hopes of protest and resistance into desperation. The 2017 G20 Summit seemed like a celebration of such desperation; all the anger and resistance faded into the tranquility of world leaders listening Beethoven's 9th Symphony. An ode to joy, an ode to teargas and police brutality, to global oppression, arms sales, mass shootings, nuclear power, post-cold war diplomacies and endless statements of administrators about world peace.

21st century politics made us witness the rise of right-wing authoritarianism once again, we saw people being massacred in the name of religion, we saw the domination of the patriarchy in full transparency and we witnessed globalization failing at its promises. And we witness it all with a single click. Our submission to dystopian authority has no beginning or end. Being born into today's world we are already submitted to the dystopia, and today's world is actually when joy indeed gives us the farewell; goodbye utopia.

Bir distopyadaki devlet baskısı, protesto ve direniş umutlarını çaresizliğe sürüklüyor. 2017 G20 Zirvesi, bu çaresizliğin bir nevi kutlaması gibiydi; tüm öfke ve direniş, Beethoven'in 9. Senfonisini dinleyen dünya liderlerinin sessizliğinde kayboldu. Neşeye, biber gazına ve polis şiddetine, küresel baskıya, silah satışlarına, kitlesel silahlı saldırılara, nükleer güce, soğuk savaş sonrası diplomasilere ve yöneticilerin dünya barışı hakkındaki sayısız beyanlarına bir övgü.

21. yüzyıl siyasetinde bizler sağcı otoriterizmin yükselişine bir kez daha şahit olduk; insanların din adına katledildiğini gördük, ataerkilliğin hakimiyetini tamamen şeffaf bir şekilde gördük ve küreselleşmenin vaatlerinin başarısız oluşuna tanık olduk. Ve bunların hepsine tek bir tıklamayla tanık oluyoruz.

Distopyan otoriteye teslim oluşumuzun bir başlangıcı ya da sonu yok. Bugünün dünyasında doğarak, halihazırda distopyaya gönderilmiş durumdayız ve bugünün dünyası, aslında neşe bize veda ettiğinde başlıyor; elveda ütopya.

GOLO FÖLLMER Two Hotels

Two hotels in Cairo: A five star luxury hotel in sprawling New Cairo, and a simple hotel in the old city center. The audio film combines photos and sound recordings of those two adversative places. When we see a lobby, we also hear a lobby, but not necessarily from the same place. Most of us can easily identify visual clues of economic wealth and its opposites. Sonic signs of the different worlds may be harder to identify. What characterizes sonic environments of wealth and poverty?

Luxury hotels are built to offer comfortable and luxurious hospitality. Above that, they are also built in a way that makes them provide shelter – from contact to poverty, and even from seeing and hearing signs of it. This is especially striking in countries where the prosperity gap is wide. Sealing wealthy parts of society off from the much larger poor parts, as it is done there, may soothe the pain; a pain induced by inner conflicts about what justifies the enjoyment of our own wealth when there are extreme forms of poverty around us. It is obvious that in the long run the artificial division between the two worlds will be challenged: by social outbreaks, terror, chaos, war. Maybe it is not fully clear yet, but it's there. It is audible.

Kahire'de iki otel: Genişleyen Yeni Kahire'de beş yıldızlı lüks bir otel ve eski şehir merkezinde sade bir otel. Ses filmi bu iki karşıt yerin fotoğraflarını ve ses kayıtlarını birleştiriyor. Bir lobi gördüğümüzde, aynı zamanda bir lobi de duyuyoruz, ancak bu ses aynı yerden olmayabiliyor. Çoğumuz ekonomik zenginlik ve bunun karşıtlığına dair görsel ipuçlarını kolayca tespit edebiliyoruz. Farklı dünyaların sonik işaretlerini tanımlamak zor olabilir. Zenginlik ve yoksulluğun sonik ortamlarının ana özellikleri nelerdir?

Lüks oteller konforlu ve lüks konukseverlik sunmak için inşa edilmiştir. Bunun ötesinde, aynı zamanda bu oteller; temastan fakirliğe, hatta bunların işaretlerini duyup görmekten bile korunacak şekilde inşa edilirler. Bu, özellikle refah açığının geniş olduğu ülkelerde çarpıcıdır. Toplumun zengin kesimlerini, orada olduğu gibi sayıları çok daha fazla olan fakir kesimlerden izole etmek, etrafımızda aşırı seviyede fakirlik türleri olduğunda kendi zenginliğimizden keyif almayı neyin haklı çıkardığına dair içsel çatışmaların getirdiği acıyı dindirebilir. Uzun vadede iki dünya arasındaki yapay bölünmenin sosyal salgınlarla, terörle, kaosla, savaşla bölüneceği aşikâr. Belki henüz tam olarak belli değil, ama orada. Sesi duyulabiliyor.

GOLO FÖLLMER (D) Golo Föllmer does research, curating and artistic work in sound, radio, media and experimental music. Research a.o. on sound art in public space, networked music and radio aesthetics. Curating a.o. for RadioREVOLTEN (Halle 2006) and Dystopie Sound Art Festival (Berlin 2018). Artistic work a.o. at savvy funk/documenta radio 2017.

GOLO FÖLLMER (D) Golo Föllmer ses, radyo, medya ve deneysel müzik alanında araştırma, küratörlük ve sanatsal çalışmalar yapıyor. Kamusal alanda ses sanatı, ağ müziği ve radyo estetiği üzerine araştırmalar gerçekleştiriyor. RadioREVOLTEN (Halle 2006) ve Dystopie Sound Sanat Festivali (Berlin 2018) için küratörlük yaptı. Savvy funk/documenta radio 2017 için sanatsal araştırmalar gerçekleştirdi.

GÜRKAN MARUF MIHÇI

415.0Wh

The 415.0Wh project produced for Greenpeace Artist On Board Project Rainbow Warrior Ship Artist Residency, 2016

Greenpeace Artist On Board Projesi, Rainbow Warrior Gemisi Sanatçı Konutu için üretilen 415.0Wh projesi, 2016

The Data, Rainbow Warrior Ship Solar Power usage, visualized and edited. The sound composition is based on the frequencies in the data and the field recordings/soundscapes during sailing.

Veriler, Rainbow Warrior Gemisi Güneş Enerjisi kullanımı, görselleştirilmiş ve düzenlenmiştir. Ses bileşimi verideki frekanslara ve yelken sırasındaki saha kayıtlarına/ses manzalarına dayanıyor.

GÜRKAN MARUF MIHÇI (TR) is Assistant Professor and Co-Coordinator of Foundation Studies at IUPUI Herron School of Art and Design. Mihci is a board member of World Listening Project and member of World Forum for Acoustic Ecology and AIGA.

He exhibited his collective and individual audiovisual art and media works in various international festivals and exhibitions such as; Gallery 263; Boston, USA, Radio Zero Festival; Porto, Portugal, Monsters International; Montreal, Canada, Animatu Digital Animation Festival; Portugal, Conde Duque; Madrid, Spain, Mestre Film Fest, 10th Istanbul Biennale, Istanbul International Experimental Film Festival etc.

<https://www.gurkanmihci.com>

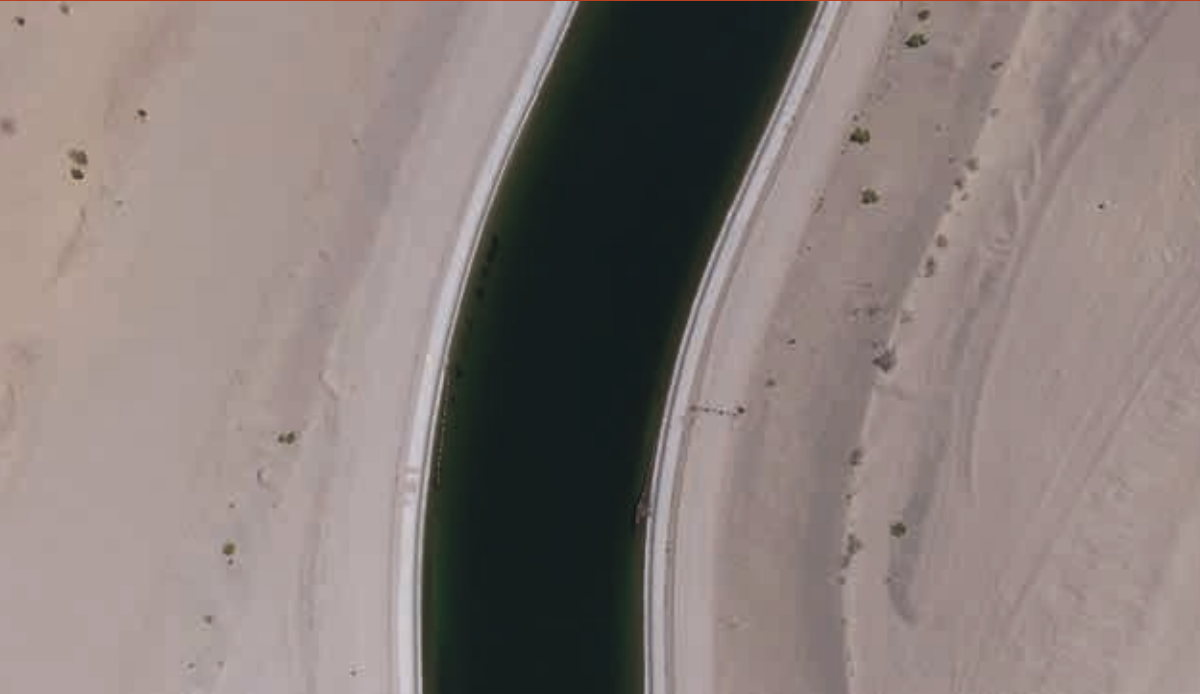
GÜRKAN MARUF MIHÇI (TR) IUPUI Herron Sanat ve Tasarım Okulu'nda Temel Çalışmalar Koordinatörü ve Yardımcı Doçenttir. Mihci, Dünya Dinleme Projesi'nin yönetim kurulu üyesi ve Akustik Ekoloji ve AIGA Dünya Forumu üyesidir.

Kolektif ve bireysel görsel-işitsel sanat ve medya çalışmalarını; Gallery 263; Boston, ABD, Radio Zero Festival; Porto, Portekiz, Monsters International; Montreal, Kanada, Animatu Digital Animation Festival; Portekiz, Conde Duque; Madrid, Spain, Mestre Film Festivali, 10. İstanbul Bienali, İstanbul Uluslararası Deneysel Film Festivali gibi çeşitli uluslararası festival ve sergilerde sergiledi.

<https://www.gurkanmihci.com>

GEORG KLEIN

NILAND – The Dry and the Wet (Preview / Ön Gösterim)

The Salton Sea in Southern California was created by a man-made catastrophe in the middle of the desert, was declared a paradise in between and now seems to be ending in a man-made environmental catastrophe again. The lake absorbs the surrounding sewage of one of the largest irrigation areas of the USA and seems like an apocalyptic vision of a future without mankind: at the edge of »Salton City«, »Bombay Beach« or »Niland« there are only abandoned houses, nobody goes into this blue shining, but stinking water anymore.

With the audiovisual installation, Georg Klein explores these extremes, collecting images and sounds on site between deadly dryness and overproductive fertility. The documentary material refers to a dystopic future: the battle for water, which is already underway in many countries and will become increasingly acute as a result of climate change. With the monolithic sounds of the composer and saxophonist Ulrich Krieger, Georg Klein develops a concert installation whose first version is premiered here.

Güney Kaliforniya'daki Salton Denizi, çölün ortasında insan yapımı bir felaket tarafından yaratıldı, bir cennet ilan edildi ve şimdi yine insan yapımı bir çevre felaketinde sona eriyor gibi görünüyor. Göl, ABD'nin en büyük sulama alanlarından birinin çevresindeki atık suları emmekte ve insanlık olmadan geleceğin kıyameti olan bir gelecek senaryosuna benzemektedir: »Salton City« nin kenarında, »Bombay Plajı« veya »Niland« ın sadece terk edilmiş evleri bulunuyor, insanlar mavi parıltılı sulara değil artık kokuşmuş sulara giriyorlar.

Görsel-işitsel yerleştirme ile Georg Klein, bu aşırı uçları araştırıyor ve ölümcül kuruluk ile aşırı üretkenlik arasında bir yerlerde yerinde görüntü ve sesleri topluyor. Elde edilen materyaller distopik bir geleceğe atıfta bulunuyor: birçok ülkede halihazırda devam etmekte olan ve iklim değişikliğinin bir sonucu olarak giderek daha sert hale gelebilecek olan su savaşından bahsediyor. Besteci ve saksofoncu Ulrich Krieger'ın yekpare sesleriyle Georg Klein, ilk versiyonu burada gösterilecek olan bir konser enstalasyonunu sunacak.

GEORG KLEIN (D) sound and media artist, Berlin, Germany, multi-awarded for his site-specific installations with strong political background (German Sound Art Award 2002, Media Space Award 2006, EMAF Prize by Ministry of Foreign Affairs of Germany 2015)

GEORG KLEIN (D) Almanya'nın Berlin kentinden ses ve medya sanatçısı Georg Klein, güçlü siyasi geçmişine sahip sahaya özel enstalasyonları için çok ödüle layık görüldü (Alman Ses Sanat Ödülü 2002, Medya Alanı Ödülü 2006, Almanya Dışişleri Bakanlığı EMAF Ödülü 2015)

SELÇUK ARTUT

Estranged Music

SELÇUK ARTUT (TK) Selcuk ARTUT's artistic research and production focus on theoretical and practical dimensions of human-technology relations. Artut's artworks have been exhibited at Dystopie Sound Art Festival (Berlin, 2018), Moving Image NY (New York, 2015), Art13 London (London, 2013), ICA London (London, 2012), Art Hong Kong (Hong Kong, 2011), İstanbul Biennale (İstanbul, 2007) gibi festivallerde sergilendi ve Artsy, Creative Applications, CoDesign, Visual Complexity, CNN GO'da Currently, Artut is artistically represented by Zilberman Gallery, İstanbul

www.selcukartut.com

SELÇUK ARTUT (TK) un sanatsal araştırmaları ve üretimi, insan-teknoloji ilişkilerinin teorik ve pratik boyutlarına odaklanıyor. Artut'un eserleri; Dystopie Sound Art Festival (Berlin, 2018), Moving Image NY (New York, 2015), Art13 Londra (Londra, 2013), ICA Londra (Londra, 2012), Art Hong Kong (Hong Kong, 2011), İstanbul Bienali (İstanbul, 2007) gibi festivallerde sergilendi ve Artsy, Creative Applications, CoDesign, Visual Complexity, CNN GO'da adından söz ettirdi. Artut, řu anda sanatsal olarak İstanbul'daki Zilberman Galerisi tarafından temsil ediliyor.

www.selcukartut.com

We argue nowadays about the role of the human being in every respect, and in doing so reference human technology based configurations. inevitably art, as the uncharted sole of humanity, has been challenged by the rapidly increasing changes in the way we shape our lives. The music we listen to has undergone a complete transmutation via constructive and deconstructive influences. Musicians are surrounded by complicated technological apparatuses that make it possible to sculpt sound into various forms. Machines are abundant; we share this planet with over 10 million robots. artificial intelligence, machine learning, deep learning has penetrated the realm of musical creativity.

Estranged Music takes an artistic look at an imaginative future where the creative sources behind musical composition have been taken over by computer systems. A sudden accident causes all recorded history of musical practices to be erased. In direct contrast to the machine-learning paradigm, people then attempt to learn from machines how to compose music.

music: rawlivecoding.com // replikas.com
 arts: zilbermangallery.com
 academics: sabanciuniv.academia.edu/SelcukArtut // researchgate.net/profile/Selcuk_Artut, design : filikatasarim.com

selcukartut.com, facebook.com/selcuk.artut
 Instagram: [selcukartut](https://www.instagram.com/selcukartut)

Bugünlerde insanın rolünü her açıdan tartışıyoruz ve bunu yaparken, insan teknolojisine dayalı yapılandırmalara atıfta bulunuyoruz. Hayatımızı şekillendirmek için seçtiğimiz yolda sayısı hızlı bir şekilde artan değişiklikler, insanlığın keşfedilmemiş kaidesi olan sanata kaçınılmaz olarak meydan okuyor. Dinlediğimiz müzik, yapıcı ve yapıcı olmayan etkiler yoluyla tam bir dönüşüm geçirdi. Müzisyenlerin etrafı, sesi çeşitli biçimlerde şekillendirmeyi mümkün kılan karmaşık teknolojik aparatlarla dolu. Çok sayıda makine var; bu gezegeni 10 milyondan fazla robotla paylaşıyoruz. Yapay zeka, makine öğrenmesi, derin öğrenme müzikal yaratıcılık alanına nüfuz etmiş durumda.

Estranged Music, müzikal kompozisyonun arkasındaki yaratıcı kaynakların bilgisayar sistemleri tarafından devralındığı yaratıcı bir geleceğe sanatsal bir bakış getiriyor. Ani bir kaza, kaydedilmiş tüm müzikal uygulama geçmişinin silinmesine neden olur. Makine öğrenmesi paradigmasının aksine, insanlar makinelerden nasıl müzik besteleneceklerini öğrenmeye çalışırlar.

music: rawlivecoding.com // replikas.com
 arts: zilbermangallery.com
 academics: sabanciuniv.academia.edu/SelcukArtut // researchgate.net/profile/Selcuk_Artut, design : filikatasarim.com

selcukartut.com, facebook.com/selcuk.artut
 Instagram: [selcukartut](https://www.instagram.com/selcukartut)

THE SOCIETY FOR NONTRIVIAL PURSUITS S4NTP: UTopologies

Many sources predict that in the future, humans and autonomous machines (AIs) will collaborate in networks as complementary equals. Is that a U-, Eu-, or Dys-topia?

The Society for Nontrivial Pursuits (S4NTP) has been developing models of such networks where humans and machines share agency: All nodes can make decisions, which will influence the overall evolution of a shared set of processes. Single-authorship disappears, and it becomes tricky even for participants to understand who is responsible for which aspect of the unfolding audiovisual experience.

UTopologies is such a network consisting of several embodied nodes, each with an individually shaped body, microcomputer and amplification, and open to local influences such as sound and light, and the presence of humans. They can generate behavioral patterns autonomously or in combined human/machine networks by communicating their internal states to each other, thus negotiating and coordinating shared or conflicting acoustic and visual behavior. The network is open to human live coding: Patterns merge, contrast or clash with those already circulating, thus blurring the lines between ›concert‹ and ›installation‹.

Pek çok kaynak gelecekte insan ve otonom makinelerin (AI'ler) ağlarda tamamlayıcı anlamda eşit olarak işbirliği yapacağını tahmin ediyor. Bu bir Ütopya mı, Eutopya mı, yoksa bir Distopya mı?

The Society for Nontrivial Pursuits (S4NTP), insanların ve makinelerin eylemleri paylaştığı ağ modellerini geliştiriyor: Tüm düğümler, paylaşılan bir süreç kümesinin genel evrimini etkileyecek kararlar verebiliyor. Tek yazarlık ortadan kalkıyor ve katılımcılar için görsel-şitsel deneyimin hangi yönünden kimin sorumlu olduğunu anlamak katılımcılar için bile zorlaşıyor.

UTopologies, her biri ayrı ayrı şekillendirilmiş bir gövdeye, mikrobilgisayara ve amplifikasyona sahip, ses ve ışık gibi yerel etkilere ve insanın varlığına açık olan çeşitli somutlaşmış düğümlerden oluşan bir ağ. İçsel durumlarını birbirine ileterek, özerk bir şekilde ya da birleşik insan/makine ağlarında davranışsal modeller oluşturabiliyor, böylece paylaşılan ya da çatışan akustik ve görsel davranışları müzakere edip koordine edebiliyorlar. Ağ canlı insan kodlamasına açık: Örüntüler halihazırda dolaşımda olanlarla birleşiyor, tezat oluşturuyor veya çarpışıyor; dolayısıyla »konser« ve »kurulum« arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyor.

THE SOCIETY FOR NONTRIVIAL PURSUITS (S4NTP)

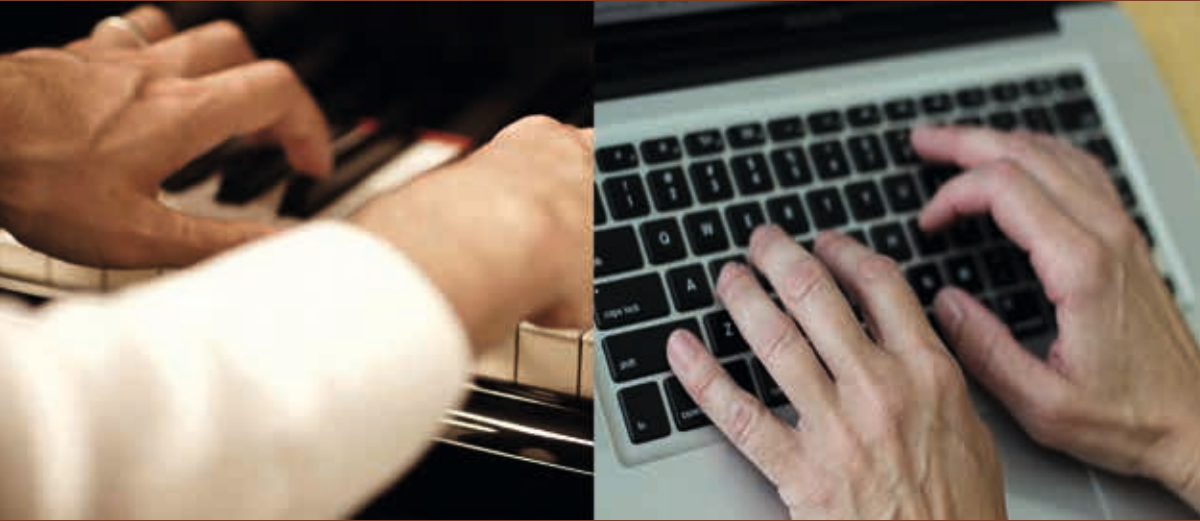
(D/AT) is formed by Alberto de Campo, Hannes Hoelzl, alumni & students & friends of the class Computational Art at UdK Berlin

THE SOCIETY FOR NONTRIVIAL PURSUITS (S4NTP)

(D/AT) Alberto de Campo, Hannes Hoelzl ve UdK Berlin Bilgisayımusal Sanat sınıfının eski mezunları, öğrencileri ve dostları tarafından kuruldu.

JEREMY WOODRUFF

Music Therapy

Two pairs of hands are shown on parallel monitors. they have bands on their forearms connected to wires, one pair to a piano, the other to a computer keyboard. Words from a recent news story in the USA are typed on-screen on a third monitor. When certain notes are played, an electrical current is conducted to the typist's fingers. When the pianist plays a certain popular tune (Barbie Girl by Aqua) the typed news story is distorted. the roles are then reversed: the typist's striking of certain keys causes a physical interference of the pianist's playing the tune. The artwork is a demonstration of draconian control and interference and regarding disturbing, dystopian current events.

Paralel monitörlerde iki çift el gösterilir. Ön-kol kısımlarında biri piyanoya, diğeri de bilgisayar klavyesine bağlı kabloların olduğu bantlar mevcuttur. ABD'de yeni bir haberden gelen kelimeler, üçüncü monitöre ekranda yazılmıştır. Bazı notalar çalındığında, yazıcının parmaklarına bir elektrik akımı iletilir. Piyaniist belli bir popüler melodi çaldığında (Aqua'nın 'Barbie Girl' şarkısı) yazılan haber hikayesi bozulur. Roller daha sonra tersine çevrilir: Yazıcının belli tuşlara vurması piyanistin melodi çalmasına fiziksel olarak müdahale eder. Eser, acımasız bir kontrol ve müdahale göstergesidir ve rahatsız edici, distopyan olaylarla alakalıdır.

Transcutaneous Electrical Nerve Stimulation
Concept: Guido Henneböhl.

Deri içi Elektrik Sinir Uyarımı Kavramı:
Guido Henneböhl

Technical Support: Georg Werner

Teknik Destek: Georg Werner

JEREMY WOODRUFF (US) Jeremy Woodruff is a lecturer in composition and music theory at the Center for Advanced Studies in Music (MIAM), Istanbul Technical University, Turkey. He is a published author on sound art and sound studies and his sound art has been presented in various galleries in Germany and internationally. His concert works have been premiered by ensembles in the UK, Germany, and Istanbul.

JEREMY WOODRUFF (US) İstanbul Teknik Üniversitesi, Müzik İleri Araştırmalar Merkezi'nde (MIAM) kompozisyon ve müzik teorisi alanında öğretim görevlisidir. Ses sanatı ve ses çalışmaları üzerine kitapları yayınlanmış bir yazardır ve ses sanatı, Almanya'da ve uluslararası çeşitli galerilerde sunulmuştur. Konser çalışmaları İngiltere, Almanya ve İstanbul'daki topluluklar tarafından icra edilmiştir.

MARIO ASEF

Edad de Hielo / Ice Age

On an elevated, concrete area a plastic bag is picked up by the wind, spinning it on its axis and pushing it around a pedestrian zone in a circle. Several passersby come into contact with the bag, shifting it off its course. But eventually the bag returns to its original starting point, thus completing a cycle.

Yükseltilmiş, beton bir alanda rüzgar plastik bir torbayı alır, eksenini üzerinde döndürür ve bir daire içerisinde yaya bölgesi etrafında iter. Oradan geçen birkaç kişi torbayla temas ederek, yolundan çıkarır. Fakat eninde sonunda, çanta asıl başlangıç noktasına geri döner, böylece bir döngü tamamlanır.

In the video Edad de Hielo, Mario Asef uses the above scene to draw a link between planetary movements and the rises and falls of the stock market. Narrated in voice over, a complex symbolism emerges that fuses objectivity and myth, numerical certainty and superstition, presenting to us the frozen state of uncertainty in which we live: an ice age.

Edad de Hielo adlı videoda Mario Asef, gezegen hareketleriyle borsadaki yükseliş ve düşüşler arasında bir bağlantı oluşturmak için yukarıdaki sahneyi kullanıyor. Ortaya bir dış sesle anlatılan; nesnellığı ve efsaneyi, sayısal kesinliği ve batıl inançları birleştiren, bize içinde yaşadığımız belirsizliğin donuk durumunu gösteren karmaşık bir sembolizm ortaya çıkıyor: bir buz çağı.

This video work is part of a series of works incorporating sound, graphic elements and text that link two or more stories and locations in reexamining the composition of urban space and its relationship to moments of social and historical significance.

Bu video çalışması, kentsel alanın kompozisyonunu ve bunun toplumsal ve tarihsel öneme sahip anlarla ilişkisini yeniden incelemede iki veya daha fazla hikaye ve yeri birbirine bağlayan ses, grafik öğeleri ve metni içeren bir dizi çalışmanın bir parçası.

Using landscapes and urban locations as mediums, the idea is also to investigate various ways of storytelling.

Peyzajları ve kentsel ortam olarak kullanan çalışmadaki fikir, aynı zamanda çeşitli hikaye anlatımı yollarını araştırmaktır.

MARIO ASEF (D) is an architect and conceptual artist based in Berlin. His work has been exhibited worldwide, most recently at Daegu Photo Biennale (South Korea), Quartier 21 (Museumsquartier, Vienna), Hamburger Kunsthalle, Villa Merkel (Esslingen, Germany), Kunstlerhaus Bregenz (Austria), and the Akademie der Künste Berlin.

MARIO ASEF (D) Berlin'de yaşayan bir mimar ve kavramsal sanatçıdır. Çalışmaları dünya çapında, en son Daegu Fotoğraf Bienali (Güney Kore), Quartier 21 (Museumquartier, Viyana), Hamburger Kunsthalle, Villa Merkel (Esslingen, Almanya), Kunstlerhaus Bregenz (Avusturya) ve Akademie der Künste Berlin'de sergilendi.

KIRSTEN REESE

Location and motion songs Istanbul (2019)

A performative soundwalk for headphones and other individual listening devices.

Kulaklıklar ve diğer bireysel dinleme cihazları için edimsel bir çevreyi dinlemeye odaklanma yürüyüşü.

The walk features field recordings from various locations in Istanbul, historic and invented and imagined sound, as well as composed sounds from transformed music to be experienced while walking through the real soundscape of the streets around the MIAM gallery.

Yürüyüş, İstanbul'un çeşitli yerlerinden alan kayıtları, tarihi ve icat edilmiş ve hayal edilen seslerin yanı sıra, MIAM galerisinin çevresindeki sokakların gerçek ses manzarasında yürürken deneyimlenmesi gereken dönüştürülmüş müziğin seslerinden oluşuyor.

Duration:
approximately 30 minutes

Süre:
yaklaşık 30 dakika

Starting point:
MIAM gallery

Başlangıç noktası:
MIAM galerisi

Note:
Mp3 players and headphones will be provided – but please also bring your own smartphone.

Not:
Mp3 çalarlar ve kulaklıklar sağlanacaktır – ancak lütfen kendi akıllı telefonunuzu da getirin.

KIRSTEN REESE'S (D) works for electronics/media and instruments focus on site-specific and performative aspects. Another focus lies on compositions, installations and audiowalks for urban and rural landscapes. Since 2005 she teaches electroacoustic composition at the University of the Arts in Berlin.

KIRSTEN REESE'İN (D) elektronik/medya çalışmaları ve enstrümanlar sahaya özgü ve performans yönlerine odaklanmaktadır. Bir diğer odak noktası, kentsel ve kırsal manzaralar için besteler, enstalasyonlar ve ses yürüyüşleridir. Reese, 2005'ten bu yana Berlin'deki Sanat Üniversitesi'nde elektroakustik kompozisyonu dersi vermektedir.

ELEKTROAKUSTİK MÜZİK PERFORMANSLARI

Electronic Music Performances

For the festival opening two artists and one ensemble whose works cross over the border from music to sound art and back will present Dystopian themed performances. The acoustic of the MIAM sound gallery, contains historical resonances itself of dystopian dimensions, as a former barracks transformed into chemistry lab, transformed into paper storage. These past sonic hauntings will be explored and excised in the three-part opening which harkens its upcoming new usage as sound gallery and performance space.

Festivalin açılışında, eserleri müzikten ses sanatına kadar uzanan iki sanatçı ve bir topluluk Distopya temalı performanslar sunacaklar. Eskiden kimya laboratuvarı ve bir zaman kâğıt deposu olarak kullanılan MIAM ses galerisinin akustiği distopya boyutlarından tarihsel rezonanslar içeriyor. Rezone eden bu sesler bugünkü haliyle performans ve sergi alanı olarak kullanılacak yeni mekanda yeniden keşfediliyor olacaklar.

CEVDET EREK

Born in Istanbul in 1974. During and after studying architecture at Mimar Sinan University of Fine Arts, Erek worked at various architectural practices as well as in the music band Nekropsi. He received his Masters degree in Sound Engineering & Design and his PhD in Music at ITU MIAM Center for Advanced Studies in Music. He was an Artist-in-Residence at Rijksakademie in Amsterdam in 2005–2006. He currently teaches at ITÜ TMDK and İTÜ MIAM.

Cevdet Erek has presented his installations internationally in solo and group shows around the world. In 2017, he represented Turkey at the 57th Venice Biennale with his work ÇIN. Recent solo exhibitions of his work were organized at Hamburger Bahnhof Museum in Berlin («Bergama Stereo», 2019), and by the Art Institute Chicago (chiçiçiçiçiçiçi, 2019). For some time, he has also performed regularly as a solo performer with the davul, a traditional bass drum. In 2017, his album «Davul» was released by Subtext Recordings, Berlin.

cevdeterek.com

Cevdet Erek 1974'te İstanbul'da doğdu. Mimar Sinan Üniversitesi'nde tamamladığı Mimarlık eğitimine başladığı günlerden beri Nekropsi müzik grubunda ve çeşitli mimari ofislerde çalıştı. İTÜ Dr. Erol Üçer Müzik İleri Araştırmalar Merkezi (MIAM)'nda Ses Mühendisliği ve Tasarımı yüksek lisansı ile Müzik doktorasını tamamladı, 2004-2005 yıllarında Amsterdam'da Rijksakademie'de Misafir Sanatçı olarak bulundu. İTÜ TMDK VE MIAM'da dersler veriyor.

Cevdet Erek yerleştirme çalışmalarını çok sayıda uluslararası kişisel ve grup sergisinde sundu. 2017 yılında ÇIN adlı eserini 57. Venedik Bienali'nde Türkiye Pavyonu'nda sergiledi. Yakın dönem kişisel sergileri arasında «Bergama Stereo» (Berlin Hamburger Bahnhof Müzesi, 2019) ve «chiçiçiçiçiçiçi» (Art Institute Chicago, 2019) var. Bir süredir asma davul ile solo performanslar yapıyor ve «Davul» adlı albümü 2017 yılında Subtext Recordings tarafından Berlin'de yayınlandı.

cevdeterek.com

SAİR SİNAN KESTELLİ

Sair Sinan Kestelli was born in 1979 in Izmir. He combined his engineering background with sound engineering and design and sonic arts graduate studies. His practice mainly focuses on electronic music composition, performance, new digital musical instrument design and sound design for performing arts.

He performed at various international music events and collaborated with different choreographers for contemporary dance/performance projects. His work, 'earthworks', was part of the record 'Anthology of Turkish Experimental Music: 1961–2014' released by Sub Rosa Records in 2016. He released his debut album 'Poles Re-Mediated' in 2019, which was commissioned by Haus der Kulturen der Welt (HKW) in 2017 as part of 'After the Wildly Improbable' event series about Berlin-Baghdad and Hijaz Railways.

Sair Sinan Kestelli completed his PhD study in Music at Istanbul Technical University, Centre for Advanced Studies in Music (MİAM) specializing in Sonic Arts in 2019. He is also part of the electronic music duo, mondual.

Sair Sinan Kestelli, 1979 yılında İzmir'de doğdu. Mühendislik altyapısını ses mühendisliği ve tasarımı ve sessel sanatlar lisansüstü çalışmalarıyla birleştirdi. Genel olarak elektronik müzik besteciliği ve performansı, yeni sayısal müzik çalgıları tasarımı ve sahne sanatları için ses tasarımı alanlarında çalışmaktadır.

Çeşitli uluslararası müzik etkinliklerinde çaldı ve çağdaş dans/performans projeleri için farklı koreograflarla ses tasarımcısı ve icracısı olarak çalıştı. 'Earthworks' adlı bestesi Sub Rosa Records tarafından 2016 yılında yayınlanan 'Anthology of Turkish Experimental Music: 1961–2014' albümünde yer aldı. 2017 yılında Berlin-Bağdat ve Hicaz Demiryolları hakkındaki 'After the Wildly Improbable' etkinlik serisi kapsamında Haus der Kulturen der Welt (HKW) için yaptığı 'Poles Re-Mediated' adlı çalışmayı 2019 yılında albüm olarak yayınladı.

Müzik doktorasını İstanbul Teknik Üniversitesi Müzik İleri Araştırmalar Merkezi'nde (MİAM) Sesssel Sanatlar alanında uzmanlaşarak 2019 yılında tamamlayan Sair Sinan Kestelli, 'mondual' elektronik müzik grubuyla da çalışmalarını sürdürmektedir.

KLANK.IST ENSEMBLE

The Istanbul-based transdisciplinary klank.ist is an art collective which tries to expand its expressive limits in transdisciplinary genres. The collective is founded in 2017 based on collaborations between disciplines such as dance, theater, music, architecture, production design, and show presence in the sphere of improvisation through its side project klank.ist.

Free improvisation, audio-visual-body interactivities play a pivotal role for the creative pursuits of klank.ist ensemble. In this context, various fluidities are experienced by the participants in the spectrums of verbal/non-verbal, sound/silence, dance/movement, play/performance/performativity, visual/non-visual. The ensemble's first album V. Dialogues takes this experience to a personal level and represents their pluralist unity. Visual metaphors and theatrical elements blend together with installations whereas they promise a both pre-determined and unpredictable improvisation performance.

Istanbul temelli disiplinlerarası sanat topluluğu klank.ist, kimliklerin ve mecraların sınırlarını zorlamayı hedefleyen bir sanat oluşumdur. 2017 yılında kurulan ve sahne tasarımı, dans, müzik, tiyatro gibi alanlar arasındaki işbirlikleriyle çalışan kolektif, klank.ist ensemble projesiyle özel olarak doğaçlama alanında varlık göstermektedir.

Özgür doğaçlama, beden performansı, görsel-işitsel etkileşim... Bu mecrayı ve edimleri klank.ist ensemble'ın yaratıcı arayışlarının ekseninde yer alıyor. Söz öncesi/sözdışı/söz, ses/sessizlik, dans/hareket, oyun/performativite gibi görüngelerde dolanan katılımcılar, farklı akışkanlıkları deneyime açıyor. Müzik kökenli dört besteci/icracı kadının temsil ettiği ensemble, ilk albümleri V. Dialogues ile bu deneyimi grafik notasyon/açık formun aracılığıyla kişisel yerlere taşıyor ve çoğullukları ile bir olmaya girişiyorlar. Görsel metaforlar, teatral öğeler ve yerleştirmelerle içiçe geçiyor ve hem planlı hem de öngörülemez bir doğaçlama performansı vaat ediyor.

ELEKTROAKUSTİK MÜZİK KOMPOZİSYONLARI

Electroacoustic Music Compositions

Contemporary music (inextricably connected with sound art in the 21st century) has a long history of dystopian themes taking an essential place in the repertoire as a whole, dating back to the genre's very inception at the turn of the 20th century. Ever since the 19-teens and 20s, when the futurists and Varèse's, (among others') utopic urban concepts of sound simultaneously portrayed modern life and modern warfare's dystopias, and Berg and Schoenberg composed disturbing contemporary psychodramas revealing the deep-seeded schizophrenia inherent in post-WWI European culture, dystopia has been a central, and recurrent theme in avant-garde music. And the theme of dystopia in music has kept its central importance through today. The Dystopya Sound Art Festival concert brings together composers from Berlin and Istanbul who have composed works (including four world premiers) that take their cue from this tradition as reflected in the experience of modern events and ambiances. The concert features a variety of very different approaches to the electro-acoustic medium that show how music, as a different (and the original) art of sound, has a unique power to imagine dystopia and critique the dystopian trends of our present.

Çağdaş müzik (21. yüzyılda ses sanatıyla ayrılmaz bir şekilde bağlı olarak), bir bütün olarak repertuvarında distopyan temaların yer almasına dair 20. yüzyılda türün ilk başlangıcına kadar uzanan bir tarihe sahip. 1900'lü ve 2000'li yıllardan, geleceğilerin ve Varèse'nin (diğerlerinin yanı sıra) sese dair ütopyik kent-sel konseptleri aynı anda modern hayatın ve savaşın distopyalarını aynı anda tasvir etmesinden ve Berg ile Schoenberg'ün II. Dünya Savaşı sonrası Avrupa kültürünün doğasında yer alan, kökenleri derinlere dayanan şizofreniyi ortaya çıkaran rahatsız edici, modern psikodramaları besteleyişinden bu yana, distopya avangart müzikte merkezi ve yinelenen bir tema olmuştur. Ve müzikte distopya teması, merkezi önemini günümüze kadar koruyabilmiştir. Dystopya Sound Art Festival konseri; modern yaşam ve ambiyanların getirdiği tecrübeye yansıyan bir şekilde temellerini bu gelenekten alan çalışmalar (dünyada dört ilk gösterim dahil) besteleyen, Berlin ve İstanbul'dan müzisyenleri bir araya getiriyor. Konser, farklı (ve orijinal) bir ses sanatı olarak müziğin, distopyayı hayal etmeye ve günümüzün distopyan akımlarını eleştirmeye yönelik ne kadar benzersiz bir güce sahip olduğunu gösteren, elektro akustik ortama dair bir dizi oldukça farklı yaklaşımı bünyesinde barındırıyor.

HEZARFEN ENSEMBLE

Since its establishment in 2010 in Istanbul, Hezarfen Ensemble has influenced Turkish music life significantly. They have provided an important forum to the younger generation of composers of Turkey and in 2012, Andante music magazine named the country's most important chamber music group. Has presented numerous works by both Turkish and international composers and has premiered some of them, their live performances are highly acclaimed in the international contemporary music environment.

Hezarfen Ensemble 2010 yılında İstanbul'da kurulduğundan bu yana Türk müzik yaşamını önemli ölçüde etkilemektedir. Topluluk genç Türkiyeli besteciler nesline önemli bir forum sunmuştur ve 2012 yılında Andante müzik dergisi tarafından ülkenin en önemli oda müziği topluluğu seçilmiştir. Hem Türkiyeli hem uluslararası bestecilerin çok sayıda eserini izleyiciye sunmuş, bazılarının prömiyerini gerçekleştirmiştir; canlı performansları uluslararası çağdaş müzik ortamında büyük beğeni toplamaktadır.

FULYA UÇANOK

Childlike only in the depth innocence

Both utopias and dystopias offer imagined alternatives to the status quo; they itch our lazy minds reminding us realities other than our habitually inhabited ones which we usually come to accept as the only one.

This piece is an exercise of such imagination; provoking the esoteric psychogeography of the performative ritual in the concert space. It aims to blur some of the norms regarding stage presences, compositional/performative practices and expectations, conjuring states of in-between-ness and pluralism; as well as to pave way for the audience to make various meanings by different engaging strategies with the performance (in listening and seeing).

Bio: Fulya Uçanok is an Istanbul-based electroacoustic musician, pianist & improviser. Among her current interests are mechanisms of mediation, pluralism and non-power relations within composition and performance practices in electroacoustic music.

Ütopyalar ve Distopyalar alışık olduğumuz, çoğunlukla tek gerçeklik olarak kabul ettiğimiz hakikat konusunda miskin zihinlerimizi kaşıyarak hayali alternatiflerle bize diğer olası gerçekliklerin varlığına dair hatırlatmalar yaparlar.

Böyle bir niyetten yola çıkan parça, konser mekânının ezoterik psikocoğrafyasını dürtmeye dair, alışlagelmiş sahne varlığı biçimleri ile besteleme/icra etmeye dair bazı normları bulanıklaştırarak, arada ve çoğulcu pozisyonlarda olma halleri uyandırmanın yanı sıra, dinleyici olarak dinlemeye/görmeye alışık olduğumuzdan farklı şekillerde sahne ile ilişkilene, onu anlamlandırma yöntemlerine yol vermeye dair bir araştırma.

Bio: Fulya Uçanok elektroakustik müzisyen, piyanist ve doğaçlamacıdır. Güncel ilgi alanları arasında elektroakustik müzik üretimi ve icrasında çoğulculuk, arada-olma ve karşılıklı güç dinamiklerini devre dışı bırakma mekanizmalarını araştırmak vardır.

GENOËL VON LILIENSTERN

Dom for Cello and Electronics, 2019

»Dom« is the German word for dome. In my first string quartet written in 2017, I started experimenting with sound distortion idioms. I found that in contemporary music distortion has largely been applied through instrumental techniques such as overpressure, multiphonics, tone/voice mixtures. But I haven't met many examples of electronic distortion of the amplified instruments, as you can find it in many genres of experimental pop music. Many decades have passed since the rise of hard rock and metal music, being notorious for the use of distorted guitar and bass sounds. Initially being perceived as rebellious and extreme – distortion sounds have since fanned out in countless subcategories. I personally perceive deep, muted distortion sounds, as they can be found in doom metal, as a warm, almost pleasing, physical experience. So my aim was to create a big, dark, dystopian sound space – a romantic ruin left to wander through, after the future global destruction.

Bio: Genoël von Lilienstern, Berlin, Germany, is working across the fields of instrumental composition, music-theatre and installations, with settings ranging from orchestra pieces with vintage synths, feature-length operas to chamber and solo music.

»Dom«, kubbe kelimesinin Almanca karşılığıdır. 2017 yılında yazdığım ilk yaylı çalgı dördlümde ses distorsiyon ifadeleri ile denemeler yapmaya başladım. Çağdaş müzikte distorsiyonun büyük ölçüde aşırı basınç, çoklu ses, ton/ses karışımları gibi araçsal tekniklerle uygulandığını keşfettim. Ancak, pek çok deneysel pop müzik türünde bulabileceğiniz, güçlendirilmiş enstrümanların elektronik distorsiyonlarının olduğu çok fazla örneğe rastlamadım. Distorsiyonlu gitar ve bas seslerinin kullanımıyla ünlü Hard Rock ve Metal müziğin yükselişinden bu yana uzun yıllar geçti. Başlangıçta asi ve ekstrem olarak algılanan distorsiyon sesleri o zamandan beri sayısız alt kategoriye yayıldı. Şahsen derin, sessiz distorsiyon seslerini Doom Metal'de olduğu sıcak, neredeyse hoş, fiziksel bir deneyim olarak algılıyorum. Bu yüzden amacım, gelecekteki küresel yıkım sonrasında içinde dolaşılacak büyük, kara, distopyan bir ses alanı, bir romantik harabe yaratmaktır.

Özgeçmiş: Almanya, Berlin'li Genoël von Lilienstern, orkestra parçalarından vintage synth, uzun metrajlı operalardan oda ve solo müziğe kadar çeşitli düzenlemelerle enstrümental kompozisyon, müzik tiyatrosu ve enstalasyon alanlarında çalışıyor.

54

JEREMY WOODRUFF

Generative Blues

by HORMONE

for Viola, Bass, Percussion and Electronics

In 2049 the nightly news of the world has become simply too horrible either to report on or even hear. The government therefore relies on androids to create a new album every night which sets the headlines to music using generative computer processes to soften the impact by entertaining the public with this new, easy to enjoy format. They are HORMONE, your news-band androids. These half humanoids however, are placed under terrible strain to daily deliver the grossly and horrifyingly psychologically unpalatable facts within friendly hit song albums and suffer debilitating side-effects. Will humankind be kept perpetually under musical anaesthesia, or will our time run out for war, disease and ecological disaster? Will HORMONE break their psychological chains and tell us something really new that might save humankind?

[I used current news reports verbatim with only slightly changed numbers to emulate those which might be heard in the year 2049.]

2050'de, dünyadaki gece haberleri anons edilemeyecek, hatta dinlenemeyecek kadar korkunç bir hal alır. Bu nedenle hükümet her gece, yeni, zevkli bir formatla halkı eğlendirerek etkiyi yumuşatmak için üretken bilgisayar süreçlerini kullanarak başlıkları atacak yeni bir albüm oluşturmak için androidlere bel bağlar. Onların adı HORMONE, haber grubu androidleriniz.

Bununla birlikte, bu yarı insanı androidler; iğrenç, dehşet verici ve psikolojik açıdan nahoş gerçekleri dostane hit şarkı albümlerinin içinde vermeye çalışırken korkunç bir gerginlik yaşıyorlar ve zayıflatıcı yan etkilerden muzdaripler. İnsanlık sürekli müzikal anestezi altında mı kalacak, yoksa zamanımız savaş, hastalık ve ekolojik felaketle tükenen mi? HORMONE psikolojik zincirlerini kırıp bize insanlığı kurtarabilecek yeni bir şey söyleyecek mi?

Newscast, October 31st, 2049:
Haber yayını, 31 Ekim 2050:

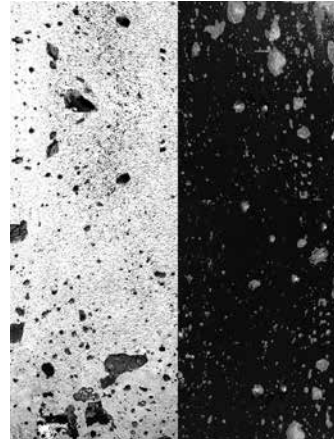
Generative Blues by HORMONE

1. Creativity In Your Face	1:19
2. Abandoned Criminal	1:51
3. You Got The Mother	0:57
4. Go After It With A Club	2:08
5. Antique Man	0:53
6. Where The Fruit Is	2:42
7. Explosive Man	2:31
8. Hysterics Taken For Granted	1:48
9. Staring At My Beat	0:50
10. Answers Must Stop Now	1:01

TOLGA TÜZÜN

Les Traces de Notre Futur Antérieur

»Misshapen chaos of well-seeming forms«
William Shakespeare
»Natura respuit ut contraria quaeque iungantur« (Nature refuses the joining of unlike things) Boethius
»There is a strange power in the joining of unlike things.« Carnival Row season 1 Ep.4 15:04

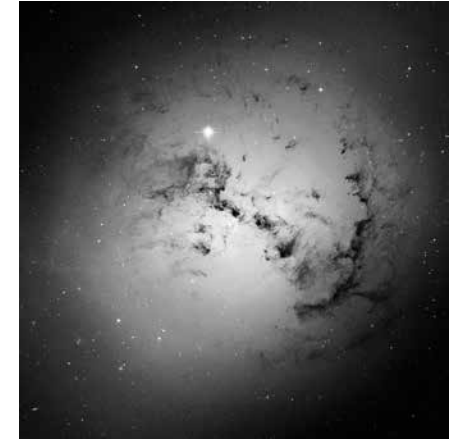
The most successful dystopian fictions are created not by merely imagining a »utopia-gone-wrong« places but by exaggerating the features of the Past and the Present that contain potentials for them to become dystopian. These dystopian features are to be seek in the contemporary canvas of our societies: social memory loss, disregard for differences, unfounded familiarities, traces of past mass violence. What we call »ourselves« in a modern society are interwoven acts of barbarisms and adequate forgetfulness/indifference that go along with them. Les Traces de Notre Futur Antérieur for Hezarfen Ensemble takes this idea of »uncovering what is lost as a result of violence« and translate it into a musical circumstance that is inspired by the texts belonging to the people who once inhabited the Anatolian land for centuries.

»Uyumlu gözüken şekillerin biçimsiz kargaşası!« William Shakespeare
»Natura respuit ut contraria quaeque iungantur« (Doğa benzeşmeyen şeylerin birleşmesini reddeder) Boethius
»Benzeşmeyen şeylerin birleşmesinde garip bir güç var.« Carnival Row season 1 Ep.4 15:04

En başarılı distopik kurgu eserleri sadece »kötüye gitmiş ütopya« yerleri hayal ederek değil, Geçmişin ve Şimdinin distopik hâle gelme potansiyeline sahip olan vasıflarını abartarak yaratılmıştır. Bu distopik vasıflar toplumlarımızın güncel dokusunda aranmalıdır: toplumsal hafıza kaybı, farklılıklara yönelik aldırma, temelsiz aşinalıklar, geçmiş kitlesel şiddete ait izler. Modern bir toplumda »biz« dediğimiz şey, birbirine örülmüş barbarlık edimleri ve bunlarla el ele giden münasip bir unutkanlık/kayıtsızlık hâlidir. Hezarfen Ensemble için bestelenen Les Traces de Notre Futur Antérieur, »şiddet sonucu kaybolan şeyin üstündeki örtüyü kaldırma« fikrinden yola çıkarak, bunu bir zamanlar Anadolu topraklarında yaşayan halkların metinlerinden ilham alan bir müzikal duruma tercüme eder.

AMY SALSGIVER

Stardust

Stardust is a comprovisation, a semi-composed guided improvisation, for strings and percussion. At the outset it envisions a cloud of unwavering darkness, reflecting both physical and internal landscapes, of the dystopian reality. Through this cloud, our basic human instinct of intrinsic hope still flickers through. Memories rise and fall. In time, the musicians converge, in their own way, upon a simple melody. Is it a lullaby or a lament? Ultimately, it does not matter. In the end we are all destined to be stardust.

If it is the end-
so what, then?
do not be crushed
by that troubled cloud.
a mountain of Ash,
a wisp of Stardust.

Bio: Amy Salsgiver (USA) is a percussionist with Borusan Istanbul Philharmonic Orchestra and lecturer at Istanbul Technical University MIAM. She is also a member of Hezarfen Ensemble and percussion group sa.ne.na.

<http://amysalsgiver.weebly.com>

Post-apokaliptik bir dünyada sanatın işlevi ne olurdu? Yakın geçmişi anmak için hangi şarkıları söyledik? Çocuklarımıza ninniler söylüyor olur muyduk? Ya birbirimize? Bu parçayı yaratırken bu soruları dikkate aldım. Stardust, yaylı ve vurmali çalgılar için yönlendirilmiş doğaçlama içeren, yarı-bestelenmiş bir eser. Başlangıcında, fiziksel ve içsel tabiatın, distopik gerçekliğin değişmeyen karanlık bulutunu tahayyül ediyor. Bu bulut sayesinde, temel insani içgüdümüz olan içsel umut alevleniyor. Anılar beliriyor ve kayboluyor. Zaman içinde müzisyenler kendilerine özgü bir biçimde, tek bir basit melodide birleşiyorlar. Bu bir ninni mi yoksa ağıt mı? Sonuçta bir önemi yok. Nihayetinde hepimizin kaderinde yıldız tozuna dönüşmek var.

Bu bir sonsa eğer-
ne fark eder?
izin verme seni ezmesine
kederli bir bulutun.
bir kül dağı,
bir tutam yıldız tozu.

Bio: Amy Salsgiver (ABD) bir perküsyoncu, besteci ve eğitimci. Borusan İstanbul Filarmoni Orkestrası'nda ve İstanbul Teknik Üniversitesi MIAM'da görev yapıyor. Hezarfen Ensemble ve perküsyon topluluğu sa.ne.na'nın üyesi.

58 LAURA MELLO

PidginIng

PidginIng for drumset and electronics is based on the poem »Berliner Ausbruch« – written originally in German by the composer herself – and on its translation by the Portuguese percussionist Rui Faustino. Recordings of the composer's voice reciting the poem in German are the basis for the instrumental part, while Faustino's voice reciting the translation in Portuguese was used to produce the electronics. The piece purposes a »musical pidgin« , where instrument and electronics build a third version of the poem: this encounter of languages bears the search for a common between the spoken language and music, which remains only in the acoustic level, being independent from semantics.

Pidgins are proto-languages which arise as a result of language clashes, mostly a mixture of two or more languages, when the communication partners don't share the same language but they must have a conversation. Such a (trans-)formation could represent a linguistic dystopia: the sounding image of a language being torn apart. On the other hand, for the ones involved in situations where understanding each other is essential, the idea of pidgins could be the best example of a *lingua franca*, an utopia of peace through successful communication.

Davul seti ve elektronikler için PidginIng, »Berliner Ausbruch« şiirine (orijinal olarak besteci tarafından Almanca yazılmış) ve bu şiirin Portekizli perküsyoncu Rui Faustino tarafından tercümesine dayanıyor. Bestecinin Almanca şiiri okuyan sesinin kayıtları enstrümantal kısmın temelini oluştururken Faustino'nun Portekizcede çeviriyi okuyan sesi elektroniklerin yapımında kullanıldı. Bu parça, enstrüman ve elektroniğin şiirin üçüncü bir versiyonunu oluşturduğu »müzikal karma dil« i amaçlıyor: bu dillerin karşılaşması, konuşulan dil ile sadece akustik seviyede kalan, anlambilimden bağımsız olan, konuşma dili ile müzik arasında ortak bir arayış içinde. Karma diller, iletişim ortakları aynı dili paylaşmadığında ancak bir konuşma yapmaları gerektiğinde, çoğunlukla iki veya daha fazla dilin bir karışımı olarak bir dil çakışmasından ortaya çıkan proto-dillerdir. Böyle bir (karşı) oluşum dilsel bir distopyayı temsil; bir dilin parçalanmasının sesteki izdüşümünü temsil edebilir. Öte yandan, birbirlerini anlamının şart olduğu durumlarda, karma dil fikri, başarılı bir iletişim temelli barışın bir ütopyası olan bir ortak dilin en iyi örneği olabilir.

Bio: Laura Mello (BR/DE) lives and works in Berlin as composer/performer/sound artist. Her work comprises instrumental and electronic music, installations, interventions in public space, radio art and intermedia performances.

www.lauramello.org

Özgeçmiş: Laura Mello (BR/DE), Berlin'de yaşıyor ve besteci/sanatçı/ses sanatçısı olarak çalışıyor. Çalışmaları enstrümantal ve elektronik müzik, enstalasyonlar, kamusal alana müdahaleler, radyo sanatı ve medya performanslarını içeriyor.

www.lauramello.org

ALGRAVE

Algorave

On the day of the festival closing, six different live coding projects will be staged as part of the Distopya Istanbul Sound Art Festival 2019. Experience of watching performers writing codes to create improvisational performances on developing experimental sonic forms will move us into a cosmic dimension where the dystopian thoughts meet with utopian perspectives in the sway of the obscure future. Live coding, as a performance tool is a particular activity that incorporates writing code on the fly with the shared experience of the activity being involved. Live coding creativity environments are formed as blank canvases like a tabula rasa so that users may decide what to include for their requirements. As a consequence live coding motivates performers to develop authentic methods to convey their expressive ideas.

Festivalin kapanış günü, Distopya İstanbul Ses Sanat Festivali 2019 kapsamında 6 farklı canlı kodlama projesi gerçekleştirilecek. Sanatçıların gerçekleştirecekleri doğaçlama performanslarda deneysel ses biçimleri oluşturmak amacıyla kod yazdıklarını izleme deneyimi, bizi distopyacı düşüncelerin belirsiz geleceğin yolunda ütopyik bakış açılarıyla bulduğu kozmik bir boyuta taşıyacak. Bir performans aracı olarak canlı kodlama, paylaşılan izleyici deneyimiyle birlikte anında kod yazmayı içeren belirli bir performans etkinliğidir. Canlı kodlama üretim ortamları, tabula rasa gibi boş tuvalerden oluşurlar, böylece kullanıcılar gereksinimlerine göre ne tür içerikler ekleyeceklerine kendileri karar verebilmektedirler. Dolayısıyla, canlı kodlama, sanatçıların kendilerine has fikirlerini sunmaları için özgün yöntemler geliştirmelerine geniş olanaklar sunmaktadır.

RAW

RAW is a live coding duo (Selcuk ARTUT, Alp TUGAN) creating Audio Visual Performances. Performances are composed of improvisational live coded sonic structures accompanied with pre-programmed interactive visual materials. Performed at various Electronic Music and Media Events in places like Berlin, Tokyo, London, Helsinki, Istanbul, Belgrade; RAW invites the audience to immerse into the performance visually with using additional top cameras, and code views projected on large displays. Sonically the audial experience moves into the fields of noise, electronic, techno, minimal and ambient genres with improvisational forms.

Web Site:

<http://rawlivecoding.com/>

Video Links:

<https://vimeo.com/rawlivecoding>

Soundcloud:

<https://soundcloud.com/rawlivecoding>

RAW yaratıcılığı kendine özgü yöntemlerle ifade etmek için yola çıkmış bir ses ve görüntü grubudur. Kullandıkları ses ve görüntü ham maddelerini eş zamanlı olarak programlayarak (live-coding) canlı performansa dönüştüren ekip Selçuk ARTUT ve Alp TUGAN'dan oluşmaktadır. Berlin, Tokyo, Londra, Helsinki, İstanbul, Belgrad gibi birçok farklı şehirde çeşitli Elektronik Müzik ve Medya etkinliklerinde sahne alan RAW, tepe kameraları ve büyük ekranlarda yansıtılan kod görüntüleriyle sahnedeki üretilmekte olan işitsel ve görsel performans gözler önüne sunmaktadır. Ortaya çıkan görsel ve işitsel deneyim, doğaçlama biçimleri yapısında gü-rültü, elektronik, tekno, minimal ve ambient estetik anlayışları arasında dolaşmaktadır.

Internet sitesi:

<http://rawlivecoding.com/>

Video linkleri:

<https://vimeo.com/rawlivecoding>

Soundcloud:

<https://soundcloud.com/rawlivecoding>

CHUNK NOREACE

Chunk Noreace was educated in the realm of the oligarchy of pitch and rhythm, but soon enough he found himself abiding with the rules of complex orders ingrained in electronic circuits silicon boards, and interactive interfaces manipulated with hardware paraphernalia. He creates post electro-acoustic music using hitherto available computer music systems within the milieu of digital arts; in his free time he enjoys hacking code in front of the audience by altering temporality of musical algorithms while at run, aka live coding.

Chunk Noreace, perde ve ritim oligarşisi alanında eğitim gördü, ancak kısa sürede kendisinin silikon levhalarına yerleştirilmiş elektronik devrelere yönelik karmaşık komutlara ve donanım gereçleri ile manipüle edilen etkileşimli arabirimlere uygun olduğunu fark etti. Dijital sanatlar ortamında şimdiye kadar mevcut bilgisayar müzik sistemlerini kullanarak elektro-akustik müzik yaratıyor; Boş zamanlarında, canlı müzik kodlaması sırasında müzikal algoritmaların geçiciliğini değiştirerek izleyicinin önünde kod geliştirmekten hoşlanıyor.

VIOLENTEMRES

Learning how to use TidalCycles live.

TidalCycles'ın nasıl kullanılacağını öğrenmek.

TSÜ

Tsü is a musical persona based in Istanbul raised by Tuğba Selin to create an eclectic array of electronic music. She is a graduate of ITU MIAM where she studied Sonic Arts. Tsü mainly focuses on triggering moods instead of telling stories through music.

İstanbul'da yaşayan elektroakustik müzik bestecisi Tsü (aka Tuğba Selin'in elektronik müzik üreten kişisi), deneysel araştırmalarla beslediği eklektik bir elektronik müzik üretiyor. Müziğinde hikaye anlatımından çok, belirli duygu durumları yaratmaya odaklanan Tsü, İTÜ MIAM Sonik Sanatlar mezunu.

GÖKSUN YÜKSEL & ALP CİHAN

Göksun Yüksel and Alp Cihan are pursuing their degree at the Department of Visual Arts & Communication Design and the Department of Computer Science at Sabanci University. They tackle the relationship between audio and visual elements of art and technology.

Göksun Yüksel ve Alp Cihan Sabancı Üniversitesi'nde, Görsel İletişim Tasarım ve Bilgisayar Mühendisliği bölümlerinde eğitimlerini sürdürmektedirler. Yaratıcı kodlama yöntemleri ile teknoloji ve sanatın birleştiği noktalarda ses ve görsel ilişkileri üzerine birlikte çalışmaktadırlar.

66 RANDOMIZED ISSUES

randomized issues is an interdisciplinary project which distributes itself through sonic flux via live coding, electroacoustic compositions, and DIY sound objects from time to time.

randomized issues sonik akışa canlı kodlama, elektroakustik kompozisyonlar ve ses objeleri ile saçılan disiplinlerarası bir proje.ü

Festival Mekanlarının Adresleri

Festival Location Addresses

1 KASA Galeri

Bereketzade, Bankalar Cad. No:2,
34421 Karaköy/Beyoğlu/İstanbul

2 İTÜ MIAM Galeri

Vişnezade Mahallesi, İTÜ Maçka Kampüsü,
34367 Beşiktaş/İstanbul

3 Bahçeşehir Üniversitesi

Beşiktaş Kampüsü – B Konferans Salonu
Çırağan Caddesi Osmanpaşa Mektebi Sok.
No: 4–6, 34353 Beşiktaş

4 Arka Oda

Caferağa, Kadife Sok. No:18 D:1,
34710 Kadıköy/İstanbul

1 KASA Galeri

Bereketzade, Bankalar Cad. No:2,
34421 Karaköy/Beyoğlu/İstanbul

2 İTÜ MIAM Galeri

Vişnezade Mahallesi, İTÜ Maçka Kampüsü, 34367
Beşiktaş/İstanbul

3 Bahçeşehir Üniversitesi

Beşiktaş Kampüsü – B Konferans Salonu
Çırağan Caddesi Osmanpaşa Mektebi Sok.
No: 4–6, 34353 Beşiktaş

4 Arka Oda

Caferağa, Kadife Sok. No:18 D:1,
34710 Kadıköy/İstanbul

Credits

Curators

Jeremy Woodruff, Selçuk Artut,
Georg Klein, Golo Föllmer

Production

Selçuk Artut, Gökhan Deneç, Cevdet Ereğ

Production Assistants

Ercan Usta, Tuğrul Veli Şalçı, Göksun Yüksel,
Beril Ece Güler, Görkem Özdemir, Aslan Gürün,
Sabina Khujaeva, Elif Külünk, Begüm Erinç,
Ceyhun Gülcan, Sina Barlas, Eylül Naz Kirelli,
Ceyda Pektaş, Cem Ertürkan, Yılmaz Cem Sakarya,
Umut Can Özbilen, Gülnaz Erol

Graphic Design

szim, www.szim.de

Website

Georg Werner: post@georgwerner.de

Cover photo

Golo Föllmer

Thanks

Goethe Institute Istanbul
Sabancı University Kasa Galeri
ITU MIAM Gallery
Bahçeşehir University
Arka Oda Istanbul

www.dystopie-festival.net

BAU
Bahçeşehir University

 **GOETHE
INSTITUT**

KASA

İTÜ

MIAM
İTÜ BİRLEŞİK MÜZİK İLERİ ARAŞTIRMA MERKEZİ

 BAU
Bahçeşehir University

**Sabancı
Üniversitesi**

Errant Sound ^{E.S.}

Hezarten
ensemble

